

סדרת "המורשת הנסתרת"

אש פראית

אילונה אנדרוז

תרגמה מאנגלית: יעל אכמון

אילונה אנדרוז

אש פראית

ספר שלישי בסדרת המורשת הסודית

מאנגלית: יעל אכמון

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

לרכישת מארז "המורשת הנסתרת" לחצי כאן

Wildfire | Ilona Andrews

Translated by: Yael Achmon

Copyright © 2017 by Ilona Gordon and Andrew Gordon.

Published by arrangement with Avon, an imprint
of HarperCollins Publishers

עורכות ראשיות: דורית תמיר | גלי אבני | ורד רוזה שמואל
עריכת תרגום: מורן שיין
הגהה: צופיה סילברמן
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | סטודיו לימונדה
עימוד: גרינהויז – הרצליה

כל הזכויות בשפה העברית שמורות:
ל(א)הבות הוצאה לאור בע"מ | למרחב 18 ב', רמת השרון
ולדורית תמיר – ספרים בעלמא | השלום 11, אבן יהודה.

All Rights Reserved © 2020

Ahavot Publishing Ltd. | 18 Lamerhav st. Hertzelia, Israel

| Email: info@ahavot.com

And Tamir Publishing Ltd. | 11 Hashalom st., Even Yehuda

4050429, Israel | Email: tdorit@gmail.com

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

מסת"ב: 978-965-92843-2-0

נדפס בישראל תשפ"א 2020 Printed in Israel

לאנסטסיה ולהלן.
אנחנו מקווים שימצא חן בעיניכן.

1

כשהחיים מכניסים לך אגרוף בבטן, הוא תמיד מגיע בהפתעה. את אף פעם לא רואה את זה בא. רגע אחד את הולכת לך בנחת, שקועה בדאגות הקטנות שלך ועורכת תוכניות בשקט, ורגע אחר כך את מכווצת לכדור בניסיון לחבק את עצמך כנגד הכאב, נואשת והמומה, וכל ראשך מלא ערכוביית מחשבות מפוחדות.

על הדלת שלנו היה תלוי זר חג המולד. היד שלי עצרה ממש מעל מקלדת המנעול. אה, נכון. היום חג המולד. הבוקר עוד נפשתי בבקתה בהרים ושיחקתי בשלג עם האיש הכי מסוכן ביוסטון. אבל מומחה המעקב של רוגן שלח לו הודעה, ועכשיו, שש שעות אחר כך, עמדתי מול המחסן שהיה בית המשפחה שלי, פרועת שיער ובבגדים שהתקמטו ממשקל הז'קט הכבד שלבשתי. אני אצטרך להיכנס ולבשר להם את החדשות הרעות, ואף אחד לא ייהנה ממה שיקרה אחר כך. בעקבות כל מה שקרה, הסכמנו בינינו שלא ניתן מתנות השנה. אבל לא רק שפספסתי את ערב חג המולד, עכשיו אני עומדת לתת לכולם חתיכת מתנה מחורבנת. הדבר החשוב היה לא להיכנס לפאניקה. אם אני אכנס

לפאניקה, האחיות ובני הדודים שלי ייכנסו לפאניקה. ואמא שלי תעשה כמיטב יכולתה לשכנע אותי לוותר על הפתרון ההגיוני היחיד למשבר שלנו. הצלחתי לשלוט ברגשות שלי כל הדרך מהבקתה לשדה התעופה, במהלך הטיסה במטוס הפרטי, ובטיסת המסוק אל מנחת המסוקים שנמצא ארבעה רחובות מהבית שלנו. אבל ברגע זה כל הפחדים והלחץ עלו על גדותיהם.

נשמתי נשימה עמוקה. הרחוב סביבי היה הומה. לא כמו לפני כמה ימים, כשעזרתי לקורנליוס הריסון, קוסם חיות וכעת עובד של משרד חקירות ביילור, לגלות מי רצח את אשתו נארי, אבל בכל זאת הומה. יחסו של רוגן לענייני אבטחה היה דרקוני למדי. הוא היה מאוהב בי, והחליט שהבית שלי אינו חסין התקפה לחלוטין, אז הוא קנה עשרה דונם של נדל"ן תעשייתי סביב המחסן שלנו והפך אותם לבסיס הצבאי הפרטי שלו.

כולם היו בלבוש אזרחי, אבל אף אחד לא נפל בפח הזה. לכל האנשים של רוגן היה עבר כזה או אחר בכוחות המזוינים, והם לא שוטטו או טיילו בעצלתיים. הם עברו מנקודה א' לנקודה ב' בידעה ברורה לאן פניהם מועדות. הם הקפידו על בגדים נקיים ושיער קצר וקראו לרוגן מייג'ור. כשעשינו אהבה, אני קראתי לו קונור.

קול התפוקקות יבש עלה מן הרחוב. מיד הציף אותי זיכרון המפרקת של דייוויד האולינג הנשברת בין אצבעותי. באוזני נשמע קול ההתפצחות שהשמיעו העצמות שלו כשסובבתי את ראשו הצדה בכוח. בדמיוני ראיתי אותו נופל כשהרפיתי ממנו, ופאניקה גאתה בי. הנחתי לה לשטוף אותי וחיכיתי שתדעך. החיפוש אחר האחראים למותה של נארי היה עסק מלוכלך ואכזרי, ובסופו צפיתי באוליביה צ'רלס, האישה שרצחה אותה,

נאכלת בעודה בחיים על ידי נחיל חולדות, בעוד קורניליוס מזמר נעימה של אבל על אשתו. מותה כיכב בחלומותי כמעט בכל לילה.

לא רציתי לחזור לעולם הזה. פשוט... פשוט רציתי קצת יותר זמן.

הכרחתי את עצמי להסתכל בכיוון הצליל. חייל לשעבר התקרב לעברי, גבר מצולק פנים כבן ארבעים שהוביל דוב גריזלי ענקי ברצועה דקיקה. לדוב היתה רתמה ועליה הכיתוב "סמל טדי".

החייל לשעבר מתח את זרועו השמאלית ופיתל אותה כאילו הוא מנסה להחזיר את העצמות למקום. הזרוע העלתה עוד קול מעיכה יבש ששילח בי הבזק נוסף של פחד. כנראה פציעה ישנה.

הדוב עצר והסתכל עלי.

"תתנהג יפה", אמר לו החייל. "אל תדאגי. הוא רק רוצה לומר שלום."

"זה בסדר." התקרבתי לדוב. היצור הענקי רכן אלי ורחרח את שערי.

"אני יכולה ללטף אותו?"

החייל הסתכל על סמל טדי. הדוב השמיע קול נמוך וקצר.

"הוא אומר שכן."

הושטתי יד וליטפתי בזהירות את הצוואר המדובלל הגדול.

"מה הסיפור שלו?"

"מישהו חשב שיהיה רעיון טוב ליצור דובי קסם חכמים במיוחד ולהשתמש בהם בקרב", אמר החייל לשעבר. "הבעיה היא שברגע שמעניקים למישהו חוכמה, הוא זוכה במודעות

ומבין בדיוק מה קורה. סמל טדי פציפיסט. הרצועה היא רק למראית עין, כדי שאנשים לא יילחצו. המייג'ור קנה אותו לפני שנתיים. הוא מאמין שאסור לכפות השתתפות במלחמה על מישהו שמתנגד לה מוסרית, ולא חשוב אם הוא אדם או דוב."

"אבל אתה עדיין כאן, אמרתי לדוב.

הוא השמיע נחרה והסתכל עלי בעיניים בצבע שוקולד. "הצענו לו שטח נחמד מאוד בבעלות פרטית באלסקה, אמר החייל לשעבר. "אבל הוא לא אהב את המקום הזה. הוא אומר שמשעמם שם. אז רוב הזמן הוא מסתובב איתנו, אוכל דגני בוקר שלא בריאים לו וצופה בסרטים מצוירים בשבתות. ובסרטים. הוא מת על 'ספר הג'ונגל'."

חיכיתי לזמזום המוכר של הקסם שלי שילמד שהאיש עובד עלי, אבל זה לא קרה.

סמל טדי הסתיר את השמש כשהתרומם על רגליו האחוריות וחיבק אותי בכפותיו הקדמיות המדובללות. הפנים שלי נלחצו אל תוך פרווה. החזרתי לו חיבוק. עמדתי ככה רגע, ואז הגריזלי ירד והרצועה נגררה אחריו על הקרקע כשחזר ללכת. הסתכלתי על החייל לשעבר.

"כנראה הוא הרגיש שאת צריכה חיבוק," אמר. "הוא נמצא במטה רוב הזמן, אז את יכולה לבוא לבקר אותו." "אני אבוא," אמרתי לו.

החייל לשעבר הנהן והלך בעקבות הדוב. הקלדתי את הקוד במנעול. דוב פציפיסטי ענקי וסופר-אינטליגנטי חיבק אותי. אני מסוגלת לעשות את זה. אני מסוגלת לעשות הכול. אני רק צריכה להיכנס הביתה ולזמן פגישה משפחתית. ממילא כמעט הגיעה שעת ארוחת הערב. בימי ראשון כולם בבית בדרך כלל.

פתחתי את הדלת ונכנסתי לחלל המשרדי הקטן של משרד חקירות ביילור. מסדרון קצר, שלושה משרדים משמאל וחדר מנוחה וחדר ישיבות מימין. הפיתוי להסתתר במשרד שלי היה גדול וכמעט עצרתי שם, אבל בכל זאת המשכתי ללכת עד הדלת שממול, שנפתחה אל חלל של כשלוש מאות מטרים רבועים שהיה הבית שלנו. כשמכרנו את הבית הישן שלנו בניסיון לממן את חשבונות האשפוז של אבא שלי, עברנו למחסן כדי לקצץ בעלויות. חילקנו את החלל לשלושה אזורים נפרדים: המשרד, אזור המגורים, ומעבר להם, מאחורי קיר גבוה, המוסך של סבתא פרידה, שם עבדה על טנקים ורכבים משוריינים עבור אליטת הקסם של יוסטון.

חלצתי נעליים וחציתי את מבוך החדרים. זרים היו תלויים על הקירות. האחיות שלי השקיעו בקישוטים. קולות קלושים נשמעו מכיוון המטבח. אמא... סבתא. טוב מאוד. זה יחסוך לי זמן.

עברתי על פני חג מולד גדול שהוצב בחדר הטלוויזיה, נכנסתי למטבח וקפאתי במקומי.

אמא וסבתא ישבו אל השולחן שלנו. אישה צעירה ישבה לצד סבתא. היא היתה גבוהה ויפהפייה, עם פנים בצורת לב מוקפות גלים של שיער אדמוני משגע, ועיניים אפורות כל כך שנראו כסופות.

קרח ציפה את עמוד השדרה שלי. רינדה צ'רלס. הארוסה לשעבר של רוגן. הבת של אוליביה.

"את זוכרת אותי?" היא שאלה. הקול שלה נשבר. עיניה היו אדומות ופניה חיוורות כל כך עד שהשפתיים נראו כמעט לבנות. "את הרגת את אמא שלי."

איכשהו הפה שלי הצליח לבטא מילים. "מה את עושה כאן?"
 רינדה מחתה את הדמעות מעיניה ונעצה בי מבט, על פניה
 הבעה נואשת. "אני צריכה את עזרתך."

פתחתי את הפה. שום דבר לא יצא ממנו.
 אמא שלי פערה עלי עיניים וסימנה בראשה לעבר השולחן.
 שמטתי את התיק שלי על הרצפה והתיישבתי.
 "תשתי את התה שלך." סבתא פרידה דחפה לעבר רינדה
 ספל מהביל.

רינדה לקחה אותו ושתתה, אבל המבט שלה נשאר נעוץ
 בי. הייאוש בעיניה הפך לכמעט פאניקה. אוקיי.
 עצמתי עיניים, שאפתי שאיפה עמוקה מהבטן עד למעלה,
 החזקתי אותה ואז שחררתי את האוויר באטיות. אחת...
 שתיים... תירגע... תירגע... תירגע...

"נבדה?" שאלה סבתא פרידה.
 "היא אמפתית עליונה," אמרתי. "אני נסערת, אז זה משפיע
 עליה."

רינדה פלטה צחוק קצר ושמעתי את אוליביה צ'רלס בקולה.
 "וואו, לא ייאמן."

חמש... שש... תשאפי, תנשפי... עשר. טוב מספיק.
 פקחתי עיניים והסתכלתי על רינדה. הייתי חייבת לשלוט
 בקולי וברגשות שלי. "אמא שלך הרגה צוות שלם מהחיילים
 של רוגן וארבעה עורכי דין, כולל שתי נשים בגילנו. זה היה
 טבח שנעשה ללא שום התגרות מוקדמת. בגללה הבעלים
 שלהן אלמנים עכשיו, הילדים שלהן יתומים."

"אנשים תמיד עונים ליותר מהגדרה אחת," אמרה רינדה
 והניחה את הספל. "עבורך היא אולי היתה מפלצת, אבל עבורי

היא היתה אמא. היא היתה סבתא נהדרת לילדים שלי. היא כל כך אהבה אותם. לחמותי לא אכפת מהם. עכשיו אין להם סבים וסבתות."

"אני מצטערת על מה שאת והם איבדתם. צר לי שקרה מה שקרה. אבל זאת היתה הריגה מוצדקת." אלוהים אדירים, נשמעתי כמו אמא שלי.

"אני אפילו לא יודעת איך היא מתה." רינדה שילבה את כפות ידיה והידקה אותן יחד לאגרופן. "החזירו לי רק את העצמות שלה. איך אמא שלי מתה, נבדה?"

נשמתי נשימה עמוקה. "זה לא היה מוות קל או מהיר." "אני זכאית לדעת." היתה פלדה בקולה. "תגירי לי." "לא. אמרת שאת צריכה את עזרתי. אני מניחה שמשהו נורא קרה. בואי נדבר על זה."

היד שלה רעדה, והספל ריקד קלות כשהרימה אותו אל שפתיה. היא לגמה לגימה נוספת מהתה שלה. "בעלי נעדר."

אוקיי. בעל נעדר. טריטוריה מוכרת. "מתי היתה הפעם האחרונה שראית את..." רוגן אמר לי את שמו פעם אחת, מה זה היה? "...בריאן?"

"לפני שלושה ימים. הוא הלך לעבודה ביום חמישי ולא חזר הביתה. הוא לא עונה לטלפון. בריאן אוהב את השגרה שלו. הוא תמיד חוזר הביתה בזמן לארוחת הערב. היום חג המולד. הוא לא היה מפספס את זה." נימה של היסטריה התגנבה אל קולה. "אני יודעת מה תשאל: אם יש לו מאהבת, אם הנישואים שלנו טובים, אם הוא נהג להיעלם להילולות שתייה. לא. ממש לא. הוא דואג לי ולילדים. הוא חוזר הביתה!"

היא כנראה דיברה עם משטרת יוסטון. "מילאת דו"ח נעדרים?"

"כן. הם לא מתכוונים לחפש אותו." קולה נמלא מרירות. היא נעשתה יותר ויותר חסרת שקט. "הוא עליון. אלה עסקי הבתים. אבל בית שרווד משוכנע שבריאן בסדר ושהוא סתם היה צריך קצת חופש. אף אחד חוץ ממני לא מחפש אותו. אף אחד לא מחזיר לי טלפונים. אפילו רוגן מסרב להיפגש איתי."

זה לא נשמע לי סביר. רוגן לעולם לא היה מפנה לה גב, גם אילו הייתי עושה סצנות. ראיתי את השניים האלה מדברים בעבר. הוא חיבב אותה והיה אכפת לו ממנה. "מה רוגן אמר בדיוק?"

"באתי לדבר איתו ביום שישי. האנשים שלו אמרו שהוא איננו. גם בשבת הוא לא היה. ביקשתי לחכות לו והם אמרו לי שזה יהיה בזכוז זמן. הם לא ידעו מתי הוא יחזור. אני אולי תמימה, אבל לא מטומטמת. אני יודעת מה זה אומר. לפני שבועיים היו לי חברים. היו לי החברים של אמא שלי, אנשים רבי-עוצמה ומכובדים שתמיד היו להוטים לעשות טובה לאוליביה צ'רלס. לפני שבועיים הייתי עושה שיחת טלפון אחת, וחצי עיר היתה מחפשת את בריאן. הם היו מפעילים לחץ על המשטרה, על ראש העיר, על הטקסס ריינג'רס. אבל עכשיו אף אחד לא בבית. כולם עסוקים מכדי להיפגש איתי. יש מסביבי חומה בלתי נראית. לא חשוב כמה חזק אני צורחת, אף אחד לא שומע אותי. אנשים פשוט מהנהנים ועונים בקלישאות."

"הוא לא התעלם ממך," אמרתי. "הוא היה מחוץ למדינה. איתי."

היא קפאה. "אתם זוג?"

לא היה טעם לשקר. "כן."

"הקטע עם אמא שלי, זאת לא היתה רק עבודה בשבילך?"

"לא. היא הרגה את אשתו של אדם שאני רואה בו חבר.
הוא עובד שלנו עכשיו."
רינדה כיסתה על פיה בידה.
דממה מילאה את החדר, כבדה ומתוחה.
"לא הייתי צריכה לבוא לכאן," היא אמרה. "אני אקח את
הילדים ואלך."

"טוב מאוד," אמרה סבתא פרידה.
"לא," אמרה אמא. הכרתי את הקול הזה. זה היה הקול של
סמלת אמא. ידעתי שגם רינדה הכירה את הקול הזה, כי הגב
שלה הזדקף. אוליביה צ'רלס מעולם לא שירתה בצבא, אבל
אחרי שלוש דקות שיחה איתה היה ברור לי שהיא שלטה במשק
הבית שלה באגרופ ברזל ושסף הסובלנות שלה לשטויות היה
נמוך מאוד.

"את כאן עכשיו," אמרה אמא. "פנית אלינו לעזרה כי לא
היה לך למי לפנות וכי את חוששת לשלום בעלך ולשלומם
של הילדים. באת למקום הנכון. נבדה טובה מאוד באיתור
נעדרים. או שהיא תעזור לך, או שהיא תמליץ על מישהו אחר
שיעשה את זה."

סבתא פרידה הסתובבה והסתכלה על אמא כאילו צמח לה
אננס על הראש.

"כן," אמרתי. אמנם לא רצחתי את אמא של רינדה כמו
ידי, אבל אפשרתי את המוות הזה. ועכשיו היא הפכה למנודה,
בודדה ומפוחדת. היא איבדה את אמא שלה, את בעלה, את כל
האנשים שראתה בהם חברים. הייתי חייבת לעזור לה. הייתי
חייבת לפחות להפנות אותה אל הכיוון הנכון.

"אני יכולה לדבר עם שתיכן בפרטיות לרגע אחד מחורבן?"
נהמה סבתא פרידה.

"רק רגע," אמרתי לרינדה וקמתי.

סבתא תפסה בזרוע שלי ביד אחת, במפרק היד של אמא באחרת, וגררה אותנו עד קצה המסדרון, הכי רחוק שאפשר מהמטבח.

"ילדים?" העפתי מבט באמא.

"האחיות שלך שומרות עליהם. בן ובת."

"שתיכן יצאתן לגמרי מדעתכן המחורבנת?" סיננה סבתא

פרידה.

"היא לא משקרת," אמרתי. "בעלה באמת נעדר."

"ממנה אני מצפה לזה!" סבתא פרידה הצביעה עלי באגודל ונעצה באמא שלי מבט זועם. "אבל את אמורה להפגין קצת יותר שיקול דעת, פנלופי."

"האישה הזאת מיואשת," אמרה אמא. "את יודעת כמה קשה היה לה לבוא לכאן? זה מה שאנחנו עושות. אנחנו עוזרות לאנשים כמוה."

"בדיוק!" סיננה סבתא פרידה. "היא על הקצה. היא יפהפייה, עשירה, חסרת אוניס, ונואשת למצוא מישהו שיציל אותה. והיא הארוסה לשעבר של רוגן. אין מצב שרוגן ורינדה לא יבלו זמן יחד אם נבדה תסכים לקבל את התיק הזה."

לטשתי בה מבט.

"היא מגנט לגברים." סבתא פרידה אגרפה את ידיה. "הם קונים את החרא הזה של 'תצילו אותי, אני חסרת אוניס'. בעלה נעדר שלושה ימים. אם הוא לא ברח, סביר להניח שהוא מת. היא תצטרך ניחומים. היא תחפש כתף לבכות עליה, כתף גדולה וחזקה. אני צריכה לומר את זה במפורש? את עומדת להגיש אותה לחבר שלך על מגש של כסף!"

רינדה היתה יפה מאוד וחסרת אוניס מאוד. רציתי לעזור לה. ידעתי שגם רוגן ירצה.

"זה לא ככה. הוא ביטל את האירוסים ביניהם."
סתא פרידה נענעה את ראשה. "אמרת לי שהם מכירים
שנים, מילדות. דברים כאלה לא נעלמים. האנשים של רוגן
הבינו את זה; בגלל זה הם לא מסרו לה שום מידע. את
משחקת כאן באש, נבדה. תיפטרי ממנה. שמישהו אחר יעזור
לה. היא עליונה. היא עשירה. היא לא הבעיה שלך, אלא אם
תהפכי אותה לכזאת."
הסתכלתי על אמא.
"הכלל השלישי," היא אמרה.

כשאבא ואמא הקימו את משרד החקירות, היו להם שלושה
כללים בלבד: הראשון, אם שילמו לנו, נשארנו עד הסוף;
השני, שנעשה כמיטב יכולתנו לא לעבור על החוק; והשלישי,
שבסופו של היום אנחנו צריכים להיות מסוגלים להסתכל
לעצמנו בעיניים. יכולתי לחיות עם המוות של אוליביה. היו לי
סיוטים לגביו, אבל הוא היה מוצדק. לזרוק את רינדה מהבית
שלי עכשיו, כשהיא יושבת אל שולחן המטבח שלנו – זה
משהו שפשוט לא הייתי מסוגלת לעשות. לאן היא תלך?
"אם הבכתי של רינדה יגרום לרוגן לעזוב אותי, סימן שהקשר
שלנו לא היה מחזיק ממילא."

בגדול האמנתי למילים שיצאו לי מהפה, אם כי חלק קטן
וקטנוני בי היה ספקן. אבל זה בסדר. גם אני בסך הכול בן
אדם, וגם לי מותר להרגיש קצת חוסר ביטחון פה ושם. מה
שלא הייתי מוכנה לעשות בשום פנים ואופן הוא לתת לחלק
הזה להכתיב את הפעולות שלי.
"תודה, סבתא, אבל זה בסדר."

סתא פרידה הרימה ידיים באוויר בגועל. "כשהלב שלך
יישבר, אל תבואי לבכות לי."
"אני אבוא בכל זאת." חיבקתי אותה.

"נו..." היא העמידה פנים שהיא מנסה להרוף אותי מעליה, אבל אז השיבה לי חיבוק. פתחתי את הדלת לאזור המשרד והתחלתי ללכת במסדרון בכיוון השולחן שלי והמחשב הנייד שהמתין עליו. "הכול בגלל ג'יימס," אמרה סבתא פרידה בעצב מאחורי. "הוא קלקל את כל הנכדים המעשיים שלי עם האלטרואיזם שלו." אמא לא ענתה. אבא מת לפני שבע שנים, אבל עדיין כאב לה לשמוע את שמו. זה עדיין כאב גם לי.

לקחתי את המחשב הנייד, פנקס וקלסר לקוח חדש רק ליתר ביטחון, חזרתי למטבח, התיישבתי ליד השולחן ופתחתי את המחשב. כמה הקשות מקלדת לימדו אותי שברן בבית ומחובר לרשת.

שלחתי לו אימייל זריז. בבקשה תשלח לי בדחיפות את החומר הבסיסי על בריאן שרווד. הנחתי את המחשב בצד ועברתי לפנקס ועט. כתיבת הערות בפנקס מפריעה לאנשים הרבה פחות מכתובה במחשב נייד או מהקלטה, ורציתי שרינדה תירגע. היא כבר היתה לחוצה מספיק.

"בואי נתחיל בהתחלה."

"את לא סובלת אותי," אמרה רינדה. "הרגשתי את זה עוד בפעם הראשונה שנפגשנו, באולם הנשפים. קינאת בי."

"כן." זה היה הפרס שלי על כך שהחלטתי לקבל אמפתית כלקוחה.

"וכשנכנסת וראית אותי, הרגשת רחמים ופחד."

"כן."

"אבל בכל זאת תעזרי לי. למה? זה לא מתוך אשמה. אשמה היא כמו צלילה לבאר חשוכה. הייתי מרגישה את זה."

"תגידי לי את."

העיניים שלה הצטמצמו. קסם רפרף עלי במגע קליל כמו נוצה. "חמלה," היא אמרה בשקט. "ותחושת חובה. למה שתרגישי תחושת חובה כלפיי?"

"עבדת פעם במשרה כלשהי?"

המצח שלה התקמט. "לא. אנחנו לא צריכים את הכסף."

חיים דבש. "יש לך תחביבים? דברים שחשובים לך?"

"אני... מפסלת."

"את מוכרת את הפסלים שלך?"

"לא. הם לא מרשימים במיוחד. מעולם לא הצגתי

בתערוכות."

"אז למה את ממשיכה לפסל?"

היא מצמצה. "זה משמח אותי."

"להיות בלשית פרטית משמח אותי. אני לא עושה את זה

רק בשביל הכסף. אני עושה את זה כי לפעמים מתאפשר לי

לעזור לאנשים. נכון לעכשיו, את צריכה עזרה."

המחשב הנייד השמיע נקישה. אימייל חדש מברן צץ

בתיבת הדואר הנכנס. בריאן שרווד,³² בן שני לבית שרווד,

עליון, עשבונאי. עסק עיקרי: שרווד ביו־קור. שווי אישי

מוערך: 30 מיליון דולר. רעיה: רינדה (צ'רלס),²⁹ ילדים:

ג'סיקה,⁶ וקייל,⁴ אחים: אדוארד שרווד,³⁸ אנג'לה

שרווד,²³

בריאן שרווד היה קוסם צמחים. רינדה היתה אמפתית

עם כישרון טלקינטי משני. משהו פה לא הסתדר. כפי

שרוגן הסביר לי פעם בבהירות כנאום הנפילה-על-חרבו, שימור הקסם והעצמתו בתוך המשפחה היה הבסיס לרוב החלטות הנישואים של העליונים.

הסתכלתי עליה. "אני עדיין לא יודעת אם אני האפשרות הכי מוצלחת מבחינתך. יכול להיות שעדיף לך לפנות למשרד אחר. אבל לפני שנדבר על הדברים האלה, תעברי איתי על יום חמישי האחרון. התעוררת. מה קרה אז?"

היא התרכזה. "קמתי. בריאן כבר היה ער. הוא התקלח. הכנתי ארוחת בוקר וארזתי ארוחות צהריים לו ולילדים."

"את מכינה את ארוחות הצהריים שלהם כל יום?"

"כן. אני אוהבת לעשות את זה."

בריאן שרווד, שהיה שווה שלושים מיליון דולר, לקח כל יום לעבודה ארוחת צהריים שאשתו הכינה לו, ארוזה בשקית נייר חומה. הוא אכל אותה או זרק אותה לפח? זאת היתה השאלה.

"בריאן נישק אותי ואמר לי שיחזור הביתה בשעה הרגילה."

"איזו שעה זאת?"

"שש בערב. אמרתי שנאכל סטייק מטוגן לארוחת ערב. הוא שאל אם יהיה מעורב בזה צ'יפס." היא כבשה יפחת בכי.

"מי לקח את ג'סיקה לבית הספר?"

היא העיפה בי מבט מופתע. "איך את יודעת את השם שלה?"

"בן הדוד שלי שלף את הרישומים הציבוריים שלכם." סובבתי אליה את המחשב הנייד כדי להראות לה.

היא מצמצמה. "כל החיים שלי בפסקה אחת."
"תמשיכי," אמרתי לה. "איך ג'סיקה הגיעה לבית
הספר?"

"בריאן הקפיץ אותה. אני לקחתי את קייל לטיול."
שקר.

"התקשרתי לבריאן בסביבות הפסקת הצהריים. הוא
ענה."
אמת.

"על מה דיברתם?"

"שום דבר רציני."

שקר.

"אני לא האויב. יעזור אם תהיי כנה איתי. בואי ננסה
את זה שוב. לאן את וקייל הלכתם ועל מה היתה שיחת
הטלפון?"

היא קפצה שפתיים לקו נוקשה ושטוח.

"כל דבר שתספרי לי עכשיו יישמר בסוד. אין בינינו חיסיון
כמו בשיחה עם עורך הדין שלך, מה שאומר שאהיה חייבת
לחשוף את זה במקרה של הליך משפטי. אבל בכל מצב אחר
הכול יישאר בינינו."

היא כיסתה את פניה בידיה, חשבה על זה רגע ממושך
ואז רוקנה את הריאות. "הקסם של קייל עדיין לא התבטא.
שלי התבטא בגיל שנתיים, של בריאן בגיל ארבעה חודשים,
של ג'סיקה בגיל שלושה-עשר חודשים. קייל כמעט בן
חמש. הוא מאחר. אנחנו לוקחים אותו למומחה. אני תמיד
מתקשרת לבריאן אחרי כל פגישה, כי הוא רוצה לדעת איך
הלך לקייל."

עבור עליונים, ילד ללא קסם הוא טרגדיה נוראה. הקול
של רוגן צץ בראשי. את חושבת שלא יהיה אכפת לך מזה,

אבל את טועה. תחשבי על הילדים שלך, ועל כך שתצטרכי להסביר להם שהכישורים שלהם מוגבלים כי לא הצלחת למצוא התאמה גנטית הולמת.

"רמת החרדה שלך עלתה בבת אחת. למה? בגלל משהו שאמרת? יש חשיבות לפגישות עם המומחה?"
 "אני עדיין לא יודעת." היא תהיה לקוחה קשה מאוד. היא הבחינה בכל קפיצה רגשית שלי. "והקסם של קייל התבטא בפגישה הזאת?"
 "לא."

"ומה קרה אחר כך?"

היא נאנחה והמשיכה לעבור על היום שלה. היא אספה את ג'סיקה, הכינה אוכל לילדים ואז הם קראו ספרים וצפו יחד בסרטים מצוירים. היא הכינה ארוחת ערב, אבל בריאן לא הגיע. היא התקשרה לנייד שלו כמה פעמים במהלך השעתיים הבאות ובסופו של דבר התקשרה לאחיו. אדוארד שרווד עדיין היה בעבודה. במקרה הוא הסתכל מהחלון כשבריאן יצא בשעה הרגילה שלו, והוא זכר שראה אותו נכנס למכונית שלו. רק ליתר ביטחון, אדוארד הלך למשרד של בריאן ודיווח שהוא ריק. הוא גם התקשר לקבלה והשומר אישר שבריאן חתם ביציאה, יצא מהבניין בשעה רבע לשש ולא חזר.

"מה המרחק משרווד ביו־קור לבית שלכם?"

"עשר דקות נסיעה. אנחנו גרים בהנטרז קריק וילג'. המשרדים של ביו־קור נמצאים בפוסט אוק סירקל, ליד מלון יוסטוניאן. חמישה וחצי קילומטרים מממוריאל דרייב. אפילו בפקקים הוא בדרך כלל מגיע הביתה בתוך חמש־עשרה דקות."

"אדוארד אולי אמר שבריאן התכוון לעצור איפשהו בדרך?"

"הוא לא ידע. הוא אמר שלמיטב ידיעתו לא היו מתוכננות פגישות כלשהן לאותו ערב."

"הוא נשמע מודאג?"

היא נענעה את ראשה. "הוא אמר שהוא בטוח שבריאן גייע. אבל אני ידעתי שמהו לא בסדר. פשוט ידעתי."

ואז הגיע תורם של כל הדברים שעושים כשאדם אהוב נעדר: טלפונים לבתי חולים ולתחנות משטרה, נסיעה לאורך המסלול הקבוע כדי לחפש את המכונית בצד הדרך, שיחות עם אנשים בעבודה שלו, טלפונים לבני משפחה אחרים כדי לשאול אם שמעו משהו, וכן הלאה.

"הוא לא חזר הביתה," היא אמרה בקול חסר הטעמה. "בבוקר התקשרתי לאדוארד. הוא אמר לי לא לדאוג. הוא אמר שבריאן נראה מתוח בזמן האחרון ושהוא בטוח יופיע. אמרתי לו שאני אפנה למשטרה. הוא אמר שהוא לא חושב שיש בכך צורך, אבל אם זה ישפר את הרגשתי שאעשה את זה."

"איזה רושם הוא עשה עלייך?"

"הרגשתי שהוא דואג לי."

מעניין. "לך? לא לבריאן?"

"לי ולילדים."

"ובריאן מעולם לא עשה דבר כזה בעבר?"

היא לא ענתה.

"רינדה?"

"הוא נעלם לפעמים כשהוא לחוץ," היא אמרה בשקט. "זה כבר קרה בעבר. אבל לא בשלוש השנים האחרונות, ואף פעם לא לכל כך הרבה זמן. את חייבת להבין, בריאן לא פחדן, הוא פשוט צריך יציבות. הוא אוהב שהכול רגוע." "זה הסביר למה אחיו לא התגייס מיד לפעולה ולא הקפיץ

את המערכת. "את יכולה לספר לי עוד על זה? על הפעם האחרונה שהוא נעלם?"

"זה היה אחרי מסיבת יום ההולדת שערכנו לקייל בגיל שנה. אדוארד שאל אותו אם הכוחות של קייל התבטאו, ובריאן אמר לו שלא. ואז ג'ושוע, אבא של בריאן – הוא מת שנה לאחר מכן – אמר שכדאי מאוד שבריאן ואני נתחיל לעבוד על ילד נוסף, כי ג'סיקה אמפתית כמוני ונפל לא יכול לעמוד בראש המשפחה."

הוא קרא לנכד שלו נפל. איכס.

"תודה רבה," אמרה רינדה.

"על מה?"

"על הגועל שאת מרגישה. החרדה של בריאן קפצה בבת אחת. הרגשתי שיש לו צורך עז להימלט, אז אמרתי להם שהשעה מאוחרת ושהילדים עייפים. המשפחה הלכה. בריאן לא עלה למיטה. הוא נכנס למכונת שלו ונסע. הוא חזר הביתה למחרת בערב. זאת היתה ההיעלמות הארוכה ביותר שלו במהלך הנישואים שלנו."

"הוא אמר איפה הוא היה?"

"הוא אמר שהוא פשוט נסע. בסופו של דבר הוא מצא מוטל קטן והעביר שם את הלילה. הוא חזר הביתה כי הוא הבין שאין לו לאן ללכת והוא התגעגע אלי ואל הילדים. הוא לעולם לא יעזוב אותי, ובפעם האחרונה שראיתי אותו הוא היה רגוע."

אמת.

שפשפתי את המצח. "סיפרת את זה למטרה?"

"כן."

והם פטרו אותה כאישה היסטורית שבעלה ברח כשלא היה מסוגל לעמוד בלחץ.

"יש לך גישה לחשבונות הבנק של בריאן?"
"כן." היא מצמצה.

"את יכולה לבדוק אם היתה שם פעילות כלשהי? אם הוא השתמש בכרטיסי האשראי שלו במהלך הימים האחרונים?"
היא חטפה את התיק שלה וחיטטה בתוכו בקדחתנות. "למה לא עלה בדעתי..." היא הוציאה את הטלפון שלה ולחצה עליו בכוח.

רגע עבר. ועוד אחד.

פניה נפלו. "לא. שום דבר."
"רינדה, את הרגת את בעלך?"
היא בהתה בי.

"אני צריכה תשובה."
"לא."

"את יודעת מה קרה לו?"
"לא!"

"את יודעת איפה הוא?"
"לא!"

כל התשובות היו אמת.

"יש כמה אפשרויות," אמרתי. "קודם כול, יכול להיות שמהו רע קרה לבריאן כתוצאה מפוליטיקת הבתים או משהו שקשור לעבודה שלו. יש גם אפשרות שבמהלך יום העבודה בחמישי קרה משהו טראומתי שגרם לו לברוח ולהסתתר. אני יכולה לחפש את בעלך. או לחלופין, אני יכולה להמליץ על מונטגומרי חקירות בינלאומיות."

כשאבא חלה הוא לקח ממח"ב משכנתא על העסק, ולמשפחה שלנו היתה היסטוריה מורכבת עם הבעלים, אוגוסטין מונטגומרי, אבל זה לא שינה את העובדה שמח"ב היו האפשרות הכי מוצלחת עבורה.

"הם משרד חקירות ברמה הכי גבוהה, וערוכים היטב לטפל במקרה כזה. ואת יכולה להרשות לעצמך לשכור אותם. את צריכה לדעת שאנחנו משרד קטן ושיש לנו רק שבריר מהמשאבים של מח"ב."

רינדה ישבה דוממת מאוד.

מישהו רץ לאורך המסדרון ברגליים קטנות.

"אמא!" ילד קטן נכנס בריצה למטבח ובידו חתיכת נייר. היו לו שיער כהה ועיני הכסף של רינדה. היא פרשה זרועות והוא הגיש לה את חתיכת הנייר. "ציירתי טנק! יש להם טנק במוסך!"

קטלינה נכנסה לחדר, כהתשיער ורזה וחיוך קטן על פניה. "קייל רצה להראות לך."

"איזה טנק מפחיד," אמרה רינדה.

"בוא." אחותי הושיטה לו יד. "אני אראה לך עוד דברים מגניבים."

קייל הניח את הנייר מול אמא שלו. "זאת מתנה בשבילך. אני אצייר עוד אחד בשביל אבא!" הוא הסתלק בריצה. קטלינה נאנחה ויצאה לרדוף אחריו.

רינדה צפתה בו בארשת פנים משונה.

"דיברתי עם מח"ב." היא בלעה רוק וראיתי את צל ההיגיון האכזרי של אמא שלה בעיניה. "מונטגומרי סירב לי."

אוגוסטין מונטגומרי סירב להתערב. מעניין. באמת הייתי המוצא האחרון שלה.

"טוב," אמרתי. "אני אחפש את בריאן."

היא זעה בכיסא ופלטה, "אני רוצה חוזה."

"בסדר."

"אני לא רוצה שזה יהיה מעשה צדקה. אני רוצה לשלם

לך."

"זה בסדר גמור."

"אני רוצה שהכול יהיה מוגדר ומקצועי."

"גם אני."

"והקשר שלנו יהיה של לקוחה וספקית שירות."

"מקובל עלי."

דלת נפתחה אי-שם בבית. סערת ברקים התממשה מאחורי
וחצתה את הבית, גועשת מכוח ומקסם. רוגן.

הוא הגיע למטבח והופיע בדלת, גבוה, רחב כתפיים, עיניו
הכחולות כהות. הקסם שלו התלפף סביבו כמו חיית מחמד
מרושעת שחושפת את שיניה האכזריות. אלמלא הכרתי אותו
הייתי נסוגה ושולפת אקדח.

"קונור!" רינדה קפצה ממקומה מאחורי השולחן, סגרה את
המרחק ביניהם וחיבקה אותו.

הקנאה פילחה לי את הלב. הוא שלי.

רוגן חיבק אותה בעדינות ונעץ בי את עיניו הכחולות. "את
בסדר?"

"לא." רינדה התאמצה שלא לבכות. "בריאן נעדר."

הוא עדיין הסתכל עלי. הנהנתי. כן. אני בסדר.

רינדה ניתקה ממנו. "לא ידעתי לאן ללכת. אני..."

"אני אטפל בזה," אמרתי לרוגן.

"לא תמצאי מישהו מוכשר יותר מנבדה," הוא אמר בקול
רגוע לחלוטין.

הצצתי במחשב הנייד שלי. 17:47. "רינדה, אני צריכה
שתחתמי על כמה מסמכים. יש כמה דברים ראשוניים שאוכל
לעשות כבר היום, אבל מחר אני אלך לדפוק על הדלת של
ביו-קור. יקל עלי מאוד אם תתקשרי אליהם מראש ותודיעי
למשפחה שאני עומדת להגיע."

"אני אבוא איתך," היא אמרה.

"עדיף שאני אלך לבד", אמרתי לה. "אנשים עשויים לומר לי דברים שאולי לא יזכירו בנוכחותך. אם אצטרך גישה לטשחי המשפחה או לאזורים פרטיים אחרים, אני בהחלט אבקש ממך לבוא איתי."

"מה לעשות עכשיו?" היא הסתכלה על רוגן, לא עלי. "תחתמי על המסמכים ולכי הביתה. יכול להיות שבריאן יתקשר או יופיע", אמר רוגן. "את לא לבד, רינדה. נבדה תעזור לך. אני אעזור לך." "הרגתם את אמא שלי. תמיד אשנא אותך בגלל זה," היא אמרה לו בקול מתוח.

"אני יודע", הוא אמר. "לא היתה ברירה." "הכול מתפרק, קונור. איך הכול יכול להתפורר ככה?" "אלה הם חיי הבתים", הוא אמר. הכתפיים של רינדה נשמטו. היא פנתה אלי. "איפה אני חותמת?"

עברתי איתה על הניירת, התשלומים והתנאים. היא חתמה והלכה לאסוף את הילדים. רוגן חיכה עד שהיא יצאה מטווח ראייה ואז התקרב אלי.

"היא תצטרך ליווי הביתה", אמרתי. "ומישהו שיפקח עין על הבית." "לא היתה כל דרך לדעת לאן תוביל החקירה הזאת, ותוספת אבטחה היא תמיד רעיון טוב." "אני אטפל בזה", הוא אמר, ונישק אותי. זאת היתה נשיקה פתאומית וחזקה, עזה ולוהטת. היא צרבה כמו אש. ניתקתי ממנו וראיתי את הדרקון בעיניו. רוגן התכונן למלחמה.

"סבתא שלך נמצאת בעיר," הוא אמר ושם בידי דיסק-און-קי. "את חייבת להחליט הלילה."

הוא הסתובב ויצא, וזיכרון הנשיקה שלו נותר צרוב
בעורי.

נשמתי נשימה עמוקה והכנסתי את הדיסק-און-קי למחשב
הנייד.

2

המשפחה ישבה סביב שולחן האוכל. הפעם התיישבתי בראש השולחן. מימיני היתה ערימת ניירות מכוסה בקלסר. הדפסתי את התכולה של הדיסק־און־קי.

שתי האחיות שלי התיישבו בכיסאות משני צדדי, קטלינה מימין, ארכלה משמאל. קטלינה, שעמדה לחגוג את יום הולדתה השמונה־עשר בעוד שבוע, היתה כהת שיער, רצינית ורגועה. היא אהבה מתמטיקה כי היא נראתה לה הגיונית, והיתה מוכנה לעשות הכול כדי לא להיות במרכז העניינים. ארכלה בת החמש־עשרה היתה בלונדינית, ספורטיבית, עם ציצים גדולים יותר וטוסיק עגול יותר, והמילה "רגועה" לא נכללה במילון שלה. היא אהבה שיעורים בתורת הנאום ואת מדעי הרוח. עימות ישיר היה השיטה המועדפת מבחינתה להתמודדות עם בעיות. מועדון הדיבייט של התיכון, שעשה טעות מרה וסירב לקבל אותה כיוון שהיתה בכיתה ט' והקבוצה שלהם היתה מלאה, חי באימת מוות מפניה.

ברנרד, המבוגר מבין שני בני הדודים שלי, ישב לצד קטלינה. גובהו היה יותר ממטר שמונים, הכתפיים שלו בקושי עברו בדלתות צרות, והוא נראה כאילו הוא שובר אנשים

למחייתו. הוא היה חבר בנבחרת ההתאבקות של התיכון שלו והתאמן בג'ודו כמה פעמים בשבוע, לטענתו כאיזון לשעות ארוכות של כתיבת קוד. כילד היה לו שיער מתולתל בצבע קש. התלתלים נעלמו בינתיים. השיער שלו הפך בלונדיני כהה והוא דבק בתספורת קצרה אך מבולגנת.

אחיו ליאון היה פחות או יותר ההפך המוחלט ממנו. הוא היה רזה, כהה וזריז, ועבר בין סרקזם, התלהבות ועגמומיות מוחלטת באותה מהירות שבה גופו בן השש-עשרה הפיק את ההורמונים הרלוונטיים. הוא סגד לאחיו. הוא גם חשב שהוא נפל נטול קסם. אני ידעתי שזה לא נכון, ועשיתי כמיטב יכולתי לשמור את הידע הזה לעצמי, כי היתה רק עבודה אחת אפשרית עבור מישהו עם כישרון הקסם המסוים של ליאון, וזאת לא היתה עבודה שמישהו מאיתנו רצה בה עבורו. נכון לעכשיו רק באג, מומחה המעקב של רוגן, אמא שלי ואני ידענו למה ליאון מסוגל, והסיבה היחידה שסיפרתי לאמא היא שבסופו של דבר הכישרון שלו יתפרץ בגלוי, ואם אני לא אהיה בסביבה מישהו אחר יצטרך להתמודד עם זה. במקדם או במאוחר אהיה חייבת לספר לליאון.

אמא שלי ישבה בקצה האחר של השולחן. פעם היא היתה חיילת, אבל הזמן שהעבירה בשבי הותיר אותה עם צליעה קבועה. היא היתה רכה יותר עכשיו. שערה החום היה קלוע לצמה וכרוך בפקעת על עורפה. עיניה היו חומות כמו שלי. בזמן המחלה של אבא, ואחרי שהוא נפטר, אמא היא זאת שהחזיקה אותנו יחד. רק עכשיו התחלתי להבין כמה גבוה המחיר ששילמה.

סבתא פרידה ישבה לצד אמא. אחד הזיכרונות המוקדמים ביותר שלי הוא זה בו אני משחקת על רצפת המוסך במכוניות צעצוע קטנות, וסבתא פרידה, שעדיין היה לה קצת בלונד

בשיער בשעתו, מזמזמת בשקט בעודה עובדת על איזה רכב ענקי. בדרך כלל כשאנשים מריחים גריז וגומי הם חושבים "מוסכניק". אני חשבתי "סבתא". משפחה.

כל כך אהבתי את כולם. הייתי חייבת לעשות כל שביכולתי כדי להגן עליהם. זה יהיה חג מולד שלא נשכח לעולם. "ויקטוריה טרמיין יודעת מי אנחנו", אמרתי. המילים נחתו על השולחן כמו ערימת לבנים. ארבלה החווירה. קטלינה נשכה שפתיים. ברן קפא במקומו. ליאון הסתכל כמובן במצח מקומט על ההבעות המודאגות שסביבו. איש לא דיבר.

יכולות דרישת-אמת כמו שלי היו נדירות מאוד. היו רק שלושה בתים של דורשי-אמת בכל ארצות הברית. בית טרמיין היה הקטן מביניהם, וזה שעורר הכי הרבה פחד. היתה בו רק חברה אחת – ויקטוריה טרמיין. והיא התבייתה עלינו. "עד כמה את בטוחה?" שאלה אמא לבסוף. "היא ניסתה לקנות את המשכנתא שלנו." אמא קיללה.

"חשבתי שבית מונטגומרי מחזיק במשכנתא שלנו," אמר ליאון.

"בית מונטגומרי הוא הבעלים של המשכנתא על העסק שלנו," אמר ברנרד בסבלנות. "המשכנתא על המחסן היתה שייכת לבנק פרטי קטן עד שרוגן קנה אותה." "כדי שכולם יהיו מעודכנים," אמרתי לפני שהם יתחילו להסיט את הדיון, "אבא היה הבן היחיד של ויקטוריה. הוא נולד בלי קסם והיא שנאה אותו בגלל זה. הוא ברח מהבית אחרי התיכון, פגש את אמא וחי חיים שקטים, אז היא מעולם לא מצאה אותו. אבל עכשיו היא יודעת. היא היחידה שנסארה

מהמשפחה הזאת. ברגע שהיא תמות, בית טרמיין ימות איתה."

"איך לא ידעתי את זה?" שאל ליאון. "אני היחיד שלא ידע את זה? אתם ידעתם ולא סיפרתם לי?"

הרמתי יד. "הנקודה היא שוויקטוריה טרמיין זקוקה לנו נואשות. היא העליונה החיה היחידה בבית שלה."

"הבית הוא הכול," אמר ברן בשקט. "היא צריכה שאת והבנות תיחשבו כעליונות כדי לשמור על הבית בחיים." "שאלה!" אמר ליאון. "אם היא העליונה היחידה, איך היא עדיין נחשבת בית?"

"בכל פעם שעליון חדש נרשם, משרד הרשומות בודק אם יש למשפחה שני עליונים," אמרה קטלינה. "אם יש שני עליונים חיים, המשפחה מאושרת מחדש כבית. לא מבטלים את הדרגה הזאת עד שהעליון האחרון מהאישור האחרון מת."

אחותי בכירור קראה על הבתים.

"אתם יודעים מה אני מסוגלת לעשות," אמרתי.

הייתי מסוגלת להרבה. להבחין בשקר היה אחד הכישרונות היותר צנועים שלי. הייתי מסוגלת לפצח את התודעה האנושית כמו אגוז ולשלוף מתוכה כל ידע שנזקקתי לו. ולא הייתי חייבת להשאיר את התודעה שלמה.

"ויקטוריה מסוגלת לעשות כל דבר שאני עושה והרבה יותר מזה, והיא עושה את זה טוב יותר. אני רק התחלתי לגלות את היקף הכוחות שלי. אותה הכשירו להשתמש בקסם מאז שיכלה להחזיק גיר ביד. יש לה כוח, כסף ואנשים שלנו אין. היא תעשה הכול כדי להשתלט עלי ועל קטלינה לכל הפחות."

סבתא פרידה כיסתה את פיה.

ברנרד היה בדרך כלל רגוע ויציב כמו סלע בסערה. אבל באותו רגע העיניים שלו היו מלאות פחד. "היא תוכל לעשות דברים עם היכולת של קטלינה".
 דברים מכוערים, שלא יעלו על הדעת. דברים שיגרמו לאחותי המתחשבת וטובת הלב לשנוא את עצמה.
 "ואם הקסם של ארבלה יתגלה..." לא סיימתי את המשפט.

לא רציתי אפילו לחשוב על זה. ינעלו אותה ויחזיקו אותה תחת השפעת סמי הרגעה למשך שארית חייה. היא לעולם לא תראה אור יום. היא לעולם לא תצחק שוב, לעולם לא תאהב, לעולם לא תחיה.
 סבתא שלי לא תניח את טלפיה על האחיות שלי. אני לא אתן לזה לקרות.
 קטלינה רכנה קדימה במבט מתריס. "מה האפשרויות שלנו?"

הצצתי בפניה של אמא. היא ישבה דוממת ועגומה.
 "אנחנו יכולים להיכנע," אמרתי. "סביר להניח שזה אומר שאת ואני נצטרך לעשות כל מה שוויקטוריה תאמר. נצטרך לעזוב את העסק."
 קטלינה נרתעה. ההורים שלנו הקימו את משרד חקירות ביילור, ואני הקדשתי שבע שנים לפיתוח שלו. זה לא היה סתם עסק. זה היה עתיד המשפחה והלב שלה.
 לא היתה ברירה אלא להמשיך. "סביר להניח שלא נראה את אמא, את סבתא פרידה או את ברן וליאון למשך כמה זמן."

זה זיכה אותי בהבעה של אימה טהורה.
 "נצטרך לציית לה ולעשות כל דבר שהיא תרצה. אני אחקור אנשים ואטגן להם את המוח." שמרתי על קול רגוע.

הם לא נזקקו לרגשות מצדי כרגע. "בסופו של דבר ויקטוריה תמות. היא זקנה."

זה לא נשמע מורבידי. בכלל לא.

המשכתי הלאה. "בסופו של דבר אנחנו נירש את בית טרמיין."

"כמה זמן? שאל ליאון.

"אני לא יודעת. היא בת שבעים ומשהו. עשר שנים, אולי עשרים."

"דלת מספר שתיים, בבקשה," אמרה ארכלה.

"אני מסכים," אמר ברן. "אנחנו לא הולכים לעשות את זה."

"אנחנו יכולים להילחם," אמרתי. "לוויקטוריה יש יותר כסף, יותר אנשים, יותר מהכול."

"אבל רוגן יעזור לנו, נכון?" שאלה ארכלה.

נאבקתי למצוא את המילים הנכונות. "כן. אבל אנחנו לא יכולים להסתמך תמיד על רוגן."

עקרונית זה היה שקר. רוגן היה עושה הכול וכל דבר כדי לעזור לי.

"לא כדאי שתמיד נסתמך על רוגן," אמרה אמא. כולם הסתכלו עליה.

"זאת לא הבעיה שלו," היא אמרה. "זאת הבעיה שלנו."

"אם נאפשר לרוגן להציל אותנו, נקשור את עצמנו אליו," אמרתי. "אנחנו ניתפס כמסונפים לבית שלו. נזכה בהגנה שלו אבל איתה נירש גם את האויבים שלו, ויש לו כמה אויבים רבי-עוצמה."

"ואם הקשר שלך ושל רוגן ישתבש, זה יהיה מסוכך מאוד," אמר ברן.

"נכון."

"אז אנחנו לא רוצים להיכנע ולא יכולים להילחם בסבתא המרושעת. יש אפשרות שלישית?" שאלה ארבלה.

"כן. אנחנו יכולים להפוך לבית."

אחיותי ובני הדודים שלי לטשו בי מבטים. העליתי את האפשרות הזאת בעבר, אבל היינו עסוקים מדי בשעתו בפתרון תעלומת רצח ובהשגת מטרות חשובות אחרות, כגון לא להיהרג.

"וואו." ליאון מצמץ.

"לא," אמרה אמא. "חייבת להיות דרך אחרת."

נשענתי לאחור. "אם נהפוך לבית נזכה לשלוש שנות חסינות מכל התקפה מצד בית אחר. זה מספיק זמן לבסס את עצמנו."

"ויקטוריה תציית לכלל הזה?" שאלה קטלינה.

"רוגן אומר שכן. לכולם יש אינטרס להגן על בתים חדשים, אחרת נישואי קרובים יהפכו לסכנה של ממש. מתברר שזה אחד הכללים שעליונים לא יפרו בשום מקרה. בזמן שנרוויח נוכל לבסס את הכוח שלנו ולכרות בריתות, לעשות את כל הדברים שבתים עושים."

"את לא רצינית," אמרה אמא.

"אני רצינית."

"היא לא תציית לכללים. האישה הזאת היא מפלצת. לא

יכול להיות שאת עד כדי כך תמימה, נבדה."

הסתכלתי לאמא שלי בעיניים. "כן, יכול להיות שהיא תתקוף אותנו. אבל היא תצטרך לעשות את זה בדרך שלא תוביל אליה. יהיה לה הרבה יותר קשה לפגוע בנו אם נהפוך לבית." וברגע שנהיה בית, נוכל לכרות בריתות כשוויים.

"את ממלאת את הראשים שלהם בדמיונות. למה שלא

תספרי להם איך זה להיות בית באמת? ספרי להם על ברנובסקי.

"אמא צודקת", אמרתי. "הבתים אכזריים. אתם זוכרים את נשף הצדקה שהלכתי אליו בשמלה השחורה? הוא היה יוקרתי מאוד. המארח, גבריאל ברנובסקי, שתה שמפניה בראש המדרגות של אולם הנשפים. דייוויד האולינג הקפיא את המשקה בגרון של גבריאל. הוא הפך אותו ללהב ששיסף את הגרון של גבריאל מבפנים."
 "קול", אמר ליאון.
 כולנו הסתכלנו עליו.

"זה אלגנטי", הוא אמר. "הקרח נמס והופ, אין ראיות. אין טביעות אצבעות, אין כלי נשק, אין כלום."
 הייתי חייבת לספר לו על הקסם שלו. לא היתה שום דרך להימנע מזה. כך עובד הראש שלו ואין שום דרך לשנות את זה. אולי אני אוכל לגמור עם זה עכשיו וזהו.
 אמא שלי כחכחה בגרונה ונעצה בי מבט אזהרה. כאילו היא טלפתית או משהו.

"כשברנובסקי נחנק מהדם של עצמו והתמוטט, אף אחד לא עזר לו", אמרתי. "אף אחד לא צרח. מאות עליונים הסתובבו והתחילו ללכת בשלווה אל היציאה, כי הם ידעו שהאחווה תינעל ורצו להימנע מהטרחה הכרוכה בכך."
 נתתי להם רגע לעכל את זה.

"העליונים לא יתחשבו בזה שאתם צעירים. הם לא ינהגו בחביבות. הם ינסו לנצל אותנו, לתמרן אותנו, או להרוס אותנו. תוכלו לעמוד באמצע האסיפה, ואם עליון יזמן להקת זאבים שתקרע אתכם לגזרים, אני לא בטוחה שמישהו יעזור לכם. ככה ייראו החיים שלנו."
 הפנים שלהם היו קודרות. התחלתי לאבד אותם. ציפיתי

שאמא לא תהיה בצד שלי, אבל הייתי חייבת לשכנע לפחות את האחיות שלי.

"אבל אם נעשה את זה, נוכל לבסס את כוחנו במשך שלוש שנים", אמרתי. "ויקטוריה מגיעה עכשיו. ברגע זה. היא בעיר. הסיבה היחידה שהיא עדיין לא תקפה אותנו היא שהאנשים של רוגן מקיפים אותנו. היא תצטרך לעבור אותם, והיא לא רוצה לפתוח חזית נגד בית רוגן אלא בלית ברירה."

"תארזו תיקים", אמרה אמא. "חמישתכם עוזבים."

"אמא?" ארבלה בהתה בה. "אנחנו לא יכולים לעזוב."

"לא בא בחשבון." ידעתי שהיא תגיב ככה.

"אני לא עוזב את האוניברסיטה", אמר ברן.

"אנחנו לא עוזבים אותך!" הקול של קטלינה התחזק.

"אנחנו לא נוטשים אותך ואת סבתא!"

קולה של אמא שלי היה יצוק מפלדה. "שמעתם אותי?"

"לאן?" שאלה סבתא פרידה, והקול שלה היה כל כך גבוה

שהוא נסדק.

אמא הסתובבה אליה.

"לאן את יכולה לשלוח אותם בלי שהכלבה תמצא אותם,

פנלופי? היא יודעת איך הם נראים. היא יודעת את השמות

שלהם. היא יודעת את מספרי הזהות שלהם. היא יכולה לשלוח

את האמת מכל אדם שתפגוש. איפה על פני כדור הארץ תוכלי

למצוא מקום שהכסף והכוח שלה לא יוכלו להגיע אליו?"

"אמא", אמרה אמא שלי בשקט, ונראתה המומה.

"אמרתי לך לפני עשרים ושש שנה שאם תתחנני איתו

תשלמי את המחיר. אמרתי לך לתת לו ללכת. לא הקשבת לי.

את גידלת אותם להילחם. הם לא יסתובבו ויברחו."

"הם יעשו מה שאני אגיד להם", נהמה אמא. "אני אמא

שלהם."

סבתא פרידה הסתכלה עליה בעיניים מצומצמות. "א-הא. ואיך זה עבד במקרה שלי?"

אמא פתחה את הפה לענות ואז סגרה אותו בנקישה. "מה צריך כדי להפוך לבית?" שאלה קטלינה. "לפחות שניים מאיתנו יצטרכו לעבור את המבחנים ולהירשם כעליונים," אמרתי. "סביר להניח שאת ואני." המצח של אחותי התקמט. "ומה יהיה אם אני לא אעמוד בדרישות?"

"אני אעשה את זה," הכריזה ארבלה.
"לא," אמרנו כולנו יחד.
"למה לא?"

"את יודעת למה לא," אמרה אמא שלי. "שאני לא אצטרך להראות לך את הסרט התיעודי שהוא שוב." אחותי נשמה נשימה עמוקה. אוי לא. "אני לא מתכוונת להסתתר כל החיים שלי. אף אחד לא יראה לעולם מה אני מסוגלת לעשות!" היא הלמה באגרוף קטן על השולחן. "אני אעמוד בדרישות." הפנים של אמא שלי הבהירו לי שאני צריכה לתקן את המצב ומהר, אחרת היא תתפרץ ותנסה לשלוח את כולם לגלות שוב.

"את מסוגלת לשלוט בקסם שלך," אמרתי.
"כן!" אמרה ארבלה.

"אנחנו יודעים את זה, אבל אף אחד אחר לא יודע. אנשים מפחדים, כי האדם האחרון עם קסם כמו שלך השתגע. הדרך היחידה שבה יקבלו אותך היא אם כולנו נוכיח שיש לך שליטה מלאה בעצמך, ושלנו כמשפחה יש שליטה מלאה בכך. זה לוקח זמן. אם תיתני לנו את שלוש השנים האלה נוכל להתבסס בבית. ואז, בגיל שמונה-עשרה, תוכלי לעבור את המבחנים."

"נכדה!" נהמה אמא.

"אבל זה גם אומר שבשלוש השנים הבאות כולנו נימצא באור הזרקורים," המשכתי. "ותצטרכי להפסיק להתנהג כמו ילדה קטנה ואימפולסיבית."

"כן," ניצלה קטלינה את ההזדמנות. "בלי התפרצויות זעם, בלי צרחות, בלי להכניס אגרופים לאנשים, או להתחיל מלחמות מטופשות בטוויטר."

ארבלה שילבה זרועות על החזה. "אין בעיה. אבל את מבטיחה לי! את מבטיחה לי כאן ועכשיו שאם אתנהג יפה אני אעבור את המבחנים בעוד שלוש שנים."

"אני מבטיחה."

אמא שלי הלמה על השולחן.

"עכשיו אני מבין מאיפה היא קיבלה את זה," ציין ברן.

"מה החלופה?" שאלה סבתא פרידה את אמא.

"שלא ינעלו אותה לכל החיים ויחזיקו אותה תחת השפעת

סמי הרגעה," נהמה אמא.

"יש עוד עניינים פורמליים," אמרתי. "כל מי שרוצה לעבור את המבחנים יצטרך למסור דגימת דנ"א, כדי שיוכלו לוודא שאנחנו אכן קרובי משפחה. נצטרך להגיש ניירת, יקבעו תאריך למבחנים ואז יבחנו אותנו, ואם נעמוד בדרישות נהפוך לבית."

"זה הכול?" שאל ליאון.

"כן." הנחתי יד על ערימת הניירות. "אם נחליט לעשות את

זה, זהו זה. לא תהיה דרך חזרה."

"מה יהיה אם לא נעבור את המבחנים?" שאלה קטלינה.

"נראה כמו מטומטמות שרצו להיות עליונות ונכשלו. אף

אחד לא יעשה איתנו עסקים אי־פעם."

"אנחנו נעבור את המבחנים. אני עליונה וגם את."

"אולי הם אפילו לא ידעו בדיוק מה הקסם שלי," היא התעקשה. "מה יהיה אם אני אשפיע על אנשים בצורה לא הפיכה? מה יהיה אם –"

"אוי, תסתמי כבר," אמרה לה ארבלה. "את גרמת לצבא של רוצחים שכירים להתיישב על הרצפה ולהקשיב לסיפור כמו ילדים בגן. וכולם בסדר גמור עכשיו."
 "גם אני רוצה להירשם," אמר ברן. "אולי לא כעליון, אבל בפעם האחרונה שבדקו אותי הייתי בן עשר. אני יותר חזק עכשיו."

ליאון קרס בדרמטיות אל גב הכיסא שלו. "תזרו לי מלח על הפצעים, למה לא. אתם והקסם שלכם. הנפל יישאר לשבת כאן, אין בעיה."

פתחתי את הפה וסגרתי אותו. זה לא היה הזמן המתאים לספר לו.

"נברה, חייבת להיות דרך אחרת," אמרה אמא. "אני לא יודעת מה היא," אמרתי לה. "וגם רוגן לא יודע. אילו הייתי מוצאת דרך אחרת, אמא, הייתי בוחרת בה. אני נשבעת לך. זאת הדרך היחידה להגן על כולנו."

"אם נעשה את זה לעולם לא נהיה מוגנים," אמרה אמא. "דברים ישתנו לתמיד אם נעשה את זה." זאת לא היתה בדיוק תשובה, אבל הייתי חייבת להמשיך. "ולכן אנחנו חייבים להצביע על זה כמשפחה. כולנו נהיה שותפים להחלטה הזאת והאחריות תהיה של כולנו. ברגע שההחלטה תתקבל, אף אחד לא יתלונן וכולם יעבדו בשיתוף פעולה. מישהו רוצה להוסיף משהו?"

שתיקה.

"כל מי שבעד להפוך לבית, ירים את היד." הרמתי יד. ברן, ארבלה, ליאון וסבתא.

"כל מי שבעד לברוח ולהסתתר?"

אמא הרימה יד.

הסתכלתי על קטלינה.

"אני נמנעת," היא אמרה.

"את לא יכולה להימנע," אמרה ארבלה. "פעם אחת בחיים

שלך תקבלי החלטה!"

קטלינה נשמה נשימה עמוקה. "אני מצביעה בעד הבית."

"טיפשים," אמרה אמא שלי. "גידלתי חבורת מטומטמים."

"אבל אנחנו המטומטמים שלך, דודה פנלופי," אמר

ליאון.

הרמתי את הניירת המלאה פתקיות מבצבצות שהעידו על

מקומות לחתימה. "אני צריכה שכולכם תחתמו."

"רגע!" סבתא פרידה חטפה את הטלפון שלה. "אנחנו

חייבים לצלם תמונה למען הדורות הבאים."

הם הצטופפו סביבי. סבתא פרידה קבעה תמונה מתוזמנת

בטלפון והוא צילם את כולם סביבי, הניירת מולי ועט בידי.

קור הקפיא לי את הבטן.

הרגשתי שאני אוהבת אותם כל כך. רק קיוויתי שקיבלתי

את ההחלטה הנכונה.

משרד רשומות הבתים שכן בבניין קומות נמוך עשוי זכוכית

שחורה באולד ספניש טרייל, מול הלשכה לסטיסטיקה

דמוגרפית. הבניין הא-סימטרי, בעל המרקם הייחודי, נראה

כאילו הוא נוטה לאחור וצדודיתו משונה. כשהריינג' רובר

בצבע אפור-אקדח של רוגן נכנסה למגרש החנייה, ראיתי את

חזית הבניין. צורתה היתה כמו קולמוס נוצה.

השמש השוקעת ריצדה על הזכוכית הכהה. רק קומץ

מכוניות חנו במגרש החנייה.

"אתה בטוח שהוא יהיה?" שאלתי.

"כן."

"חג המולד היום."

רוגן הסתובב אלי. "הוא יהיה כי התקשרתי וביקשתי שהוא יהיה."

החזקתי בקלסר שבידי בכוח כזה שמפרקי אצבעותי הלבנינו. הזדמנות אחרונה לסגת.

רוגן הושיט יד והקסם שלו הסתלסל סביבי. הוא אחז בידי והחזיק אותה. "את רוצה שאני אסובב את המכונית וניסע מכאן?"

"לא." בלעתי רוק. "בוא נעשה את זה."

יצאנו מהמכונית וניגשנו לכניסה. הדלת נפתחה בלחישה ונכנסנו אל מבואה מודרנית. הקירות היו מחופים גרניט שחור, הרצפה גרניט אפור, ובמרכז המבואה נחקקו קווי זהב דקים שיצרו מעגל קסם. שומר הסתכל עלינו מאחורי הדלפק והנהן בברכה. רוגן הוביל אותי על פניו לעבר המעליות. הקלסר נדמה כבד כל כך בידי. כל הספקות שלי בעבעו בתוכי וסירבו להתפוגג.

"אני עושה את הדבר הנכון?"

"את עושה את הדבר היחיד ההגיוני כדי להגן על המשפחה שלך."

"מה יהיה אם לא אעבור את המבחנים כעליונה?"

"את התמודדת ראש בראש עם אוליביה צ'רלס, מניפולטורית עליונה, וניצחת." הקול שלו היה יציב. "את תעברי."
"תודה שבאת איתי."

הוא לא ענה. הוא כבר הבהיר שהוא מניח שאעזוב אותו ברגע שהמשפחה שלנו תהפוך לבית. הוא חשב שאין התאמה בקסם שלנו. אם יהיו לנו ילדים, יכול להיות שהם לא יהיו

עליונים. הוא ראה במהלך הזה את תחילת הסוף שלנו, אבל בכל זאת בא איתי. הוא גם היה אידיוט מוחלט אם הוא חשב שאני אתן לו לעזוב. הוא שלי. קונור שלי.

דלתות המעלית נפתחו. יצאנו למסדרון וכו כעשר דלתות סגורות. בקצה שורת הדלתות היה צמד דלתות גדולות שהיו פתוחות. צעדנו בכיוון ועברנו בפתח אל חדר עגול ענקי. ספרים היו מסודרים לאורך הקירות, אלפי ספרים על מדפי עץ עגולים בגובה שלוש קומות, ובכל קומה מרפסת מוקפת מעקה. במרכז החדר ניצבו כמה ספות נוחות מרופדות עור כהה. היישר מולן, בינינו לבין הספות, התרומם דלפק עגול.

איש זקן ישב מאחורי הדלפק וקרא ספר. עורו, שהיה בגוון חום עשיר, רימז על מורשת דרום אמריקאית. שערו היה לבן והוא היה לבוש בחליפת שלושה חלקים אפורה ובעניבת פרפר בדוגמת משבצות סקוטית. הוא הרים ראש, חייך אלינו וירד בקפיצה מהכיסא שלו. עיניו, מאחורי משקפיים גדולים, היו כהות מאוד, כמעט שחורות, ונצצו כמו שתי חתיכות זכוכית געשית.

"מיז ביילור," הוא אמר בקול שקט ותרבותי. "סוף-סוף."

"אני מצטערת להטריח אותך בחג."

החיוך שלו התרחב וחשף שיניים לבנות. "אל תדאגי. אחרי הכול, זאת העבודה שלי. הייתי עושה את זה ממילא. הייתי במנהרות במרכז העיר כשבניין הפרקליטות הישן קרס. אני חייב את חיי לך ולמר רוגן."

מישהו יצא מתוך גומחה אפלולית בקיר הצדדי וחצה את החדר בדממה. גבר באמצע שנות העשרים לחייו. הוא נעל נעליים יקרות ולבש חליפה שחורה מחויטת היטב, עניבה שחורה וחולצה לבנה שנראתה עוד יותר צחורה על רקע עור הברונזה הבהיר שלו. קעקועים שחורים ואפורים כיסו את ידיו

ואת צווארו. שערו החום הכהה, שהיה מסופר קצר בצדדים אבל ארוך יותר למעלה ומוחלק לאחור, תחם פנים ארוכות ונאות ועיניים נבונות בצבע ויסקי. הוא נראה מסוכן וקצת עגמומי, כמו גנגסטר מתקופת היובש שמשלתף בהלוויה.

"לא כל יום אדם זוכה לרשום בית חדש," אמר שומר הרשומות. הוא רכן אלי וחיך כממתיק סוד. "בעיקר בית שיש בו דורשת-אמת. אני כל כך נרגש לפגוש אותך. גם מייקל נרגש, נכון, מייקל?"

מייקל הנהן.

שומר הרשומות עטה צמד כפפות בד והסתובב. מאחוריו היה כן ועליו ספר ענקי מתחת לכיסוי זכוכית. הוא הרים את הכיסוי, לקח את הספר הכבד הכרוך בעור בדוגמת שיש והניח אותו על הדלפק. עיטור זהב מפואר קישט את החזית.

"הוא יפהפה," אמרתי.

"כן. כריכה הולנדית מהמאה השמונה-עשרה. הבתים של טקסס מתועדים בספר הזה מלפני הקמת המדינה." הוא פתח את הספר בעדינות והראה לי עמוד ריק. "אם תעברו את המבחנים, הבית שלכם יהיה רשום כאן."

הוא דפדף בדפים הכבדים עד שהגיע לסימנייה אדומה. ארבעה טורי שמות בקליגרפיה יפהפייה כיסו את העמוד. כמה מהם נמחקו בקו.

"אלה האנשים שנכשלו במבחנים?"

הוא הנהן. "אכן. עכשיו, הבאת את הניירת הדרושה?"

העברתי לו את הקלסר. הוא פתח אותו וסרק את הדפים.

"איפה העד השני?" שאל רוגן.

"הוא מאחר. בהתחשב בנסיבות רציתי לוודא שזה יהיה אדם שהמוניטין שלו ללא רבב. אדם שעצם שמו מעורר כבוד. אני חושב שתופתעו לטובה."

"העדים להקמת בית חדש לוקחים על עצמם מחויבויות מסוימות," אמר לי רוגן בשקט.

"כמו מה?"

"מצופה מאיתנו לייעץ ולהנחות."

שומר הרשומות בדק את החתימות והרים את ראשו. "העמדת בפנינו בעיה של ממש, מר רוגן. למצוא מבחן מתאים לדורשת-אמת היה מאתגר כשלעצמו, אבל זה היה כאין וכאפס בהשוואה לזיהוי הקסם של מיז ביילור הצעירה. אני חייב לומר שהכוח של אחותך באמת יוצא דופן. הוא מהענף המנטלי, כמובן, אבל מאיזה תת-ענף? הדעת נוטה לכיוון האפשרות הפְּסִיוֹנִית, אבל מעולם לא נודע על יכולות פסיוניות שמעוררות אהבה אמיתית. מייקל ואני נאלצנו לחפור עמוק מאוד בארכיון שלנו ולהרחיק גם לארכיונים אחרים. נדרשנו לְגִבּוֹת טובות שהיו חייבים לנו, לבקש גישה למסדי נתונים שונים ולהתייעץ עם שומרי רשומות זרים. אבל עמדנו במשימה בכבוד, נכון, מייקל?"

מייקל הנהן שוב.

"נאלצנו להרחיק מאוד מכאן, ובסופו של דבר מצאנו את הדבר שחיפשנו ביוון. ישנו בית יחיד – אחד בלבד – שהפגין כישרון דומה על פי הרשומות. רק אצל הבנות. ההתגלמות המאומתת האחרונה שלו אירעה בשנות הארבעים. מתברר שזה היה עסק לא נעים."

"איזה עסק לא נעים?" שאלתי.

"הגברת שבה מדובר נלחמה בפלישה של רוסיה הקיסרית לעירם הקטנה. האגדה מספרת שהיא התייצבה על אי סלעי לא רחוק מהצוקים וזימנה אליה גדוד שלם מקרב החילות הרוסיים הפולשים. היא הספיקה להטביע שלוש פלוגות רובאיות ממונעות לפני שהניצולים המעטים הצליחו להגיע

אליה. הם קרעו אותה לגזרים. מילולית מאוד, צר לי לומר. "אוי, קטלינה... יכולתי לדמיין את אחותי על הסלע הזה. זה בדיוק מה שהיא היתה עושה.

"איזה עסק נורא." שומר הרשומות נאנח. "לכית לא היו יורשות מאז. מקור מהימן העלה את ההשערה שמבחירה ולא במקרה."

"הם מפילים בנות?" שאל רוגן בקול צונן. "זאת השמועה. הבית דחה את הניסיונות שלנו ליצור קשר לשם התייעצות. זאת משפחה מבודדת מאוד. ולכן נותרנו ברשות עצמנו, ולאחר דיונים רבים החלטנו ליצור קטגוריה חדשה עבור מיו קטלינה ביילור." שומר הרשומות שתק לרגע. "אנחנו נכנה אותה סירנה." היא תשנא את זה.

"כל זה מרגש מאוד. אם הקסם הזה ימשיך לעבור במשפחה שלכם זאת עשויה להיות ראשיתו של תת-ענף שלם. הדירוגים של יכולות קסם נדירות עשויים להשתנות. בכוונתנו להביא אַנְטִיסְטְסִי עליון חזק לשם המבחנים שלה."

בדומה למחפים שחסמו כדורים והתקפות פיזיות, אנטיסטסים התמחו גם הם בהגנה, אבל כנגד התקפות מנטליות. טוב, לפחות זה ירגיע את קטלינה.

"איזה בית?" שאל רוגן. "סמית?"
 "אַלְסֶנְדֶּרֶוּ סֶגֶרְדֶּוּ," אמר שומר הרשומות.
 רוגן הרים גבות.
 העפתי בו מבט.

"האנטיסטסי העליון המוכשר ביותר ברשומות," הסביר רוגן.

"אנחנו מעדיפים להפגין זהירות יתר," אמר שומר הרשומות. "לרוע המזל הוא עסוק כרגע, ולכן נצטרך לחכות יום-יומיים."

המבכחנים שלכן ייערכו בשבת הבאה, שבוע בדיוק מהיום." אדם נכנס לחדר. הוא היה בשנות השישים לחייו ובכל זאת אתלטי, לבוש מכנסיים שחורים, חולצת טריקו שחורה ובגד שחור שהיה אפשר לקרוא לו סוויטשרט בערך כמו שלפורשה אפשר לקרוא מכוננית. לבגד היו דשים כמו לחליפה וקווים אלגנטיים של מעיל יוקרה, וסביר להניח שהוא עלה יותר מתשלום המשכנתא החודשי שלנו.

לעור שלו היה גוון ברונזה בהיר, ושערו הגלי השחור היה זרוע לבן. תווי פניו היו עזים וחזקים: מצח רחב, גבות שחורות, אף מרשים ולסת רבועה שהוסתרה ברובה תחת זקן קצר שהיה אפור יותר משחור. עיניו החומות, הנוצצות מתבונה, בחנו את העולם בשעשוע קל. כשפגשתי אותו בפעם הראשונה חשבתי לעצמי שהוא נראה כמו דוד חביב. משהו שיש לו כרם ביוון או בספרד, מבלה הרבה זמן בחוץ ומרבה לצחוק. זה היה לפני שידעתי מי הוא.

"ערב טוב, מר דנקן." שומר הרשומות חייך.

להקמת הבית שלי יהיו עדים רוגן המשוגע, אימת מקסיקו, וליינוס דנקן, לשעבר דובר הלשכה העליונה של האסיפה ששלטה במשפחות הקסם של טקסס. אלוהים אדירים.

"איחרתי, אני יודע, אני מתנצל." האיש שבעברו היה האדם המשפיע ביותר בטקסס מיהר לחצות את החדר. "אנשים מסוימים מתעקשים להערים קשיים מרגיזים. מה החמצת?" "שום דבר חשוב," הרגיע אותו שומר הרשומות.

דנקן הנהן לעבר רוגן. "מייג'ור."

"קולונל," השיב רוגן.

שומר הרשומות שלף עט נובע, כחכח בגרונו והעיף בי מבט. עיניו השחורות נצצו מאחורי המשקפיים. "מייקל, אם תואיל."

מייקל התקרב ושלף מצלמה איכותית.
"נדרש לנו אישור מילולי," אמר לי שומר הרשומות בנימה חשאית. "את חייבת לומר לי את המילים הללו: אני, נבדה ביילור, עותרת בפני מדינת טקסס לבצע הערכה של יכולות משפחתי ולהכיר בהן רשמית. את מוכנה?"
"כן."

הלב שלי פעם מהר מדי.
שומר הרשומות הנהן אל מייקל. מייקל נגע במסך הדיגיטלי של המצלמה.

שומר הרשומות לקח את העט והסתכל עלי. הפה שלי היה יבש לחלוטין. איכשהו הכרחתי את השפתיים לזוז.
"אני, נבדה ביילור, עותרת בפני מדינת טקסס לבצע הערכה של יכולות משפחתי ולהכיר בהן רשמית."
"אני, ליינוס דנקן, ראש בית דנקן, עד לכך," אמר דנקן.
"אני, קונור רוגן, ראש בית רוגן, עד לכך," אמר גם רוגן.

"העתירה תועדה." שומר הרשומות כתב את התאריך של היום על הדף ולצדו הוסיף, נבדה ביילור בשם עצמה, ובשם קטלינה וברנרד ביילור. בנוכחות העדים ליינוס דנקן מבית דנקן וקונור רוגן מבית רוגן.

"העתירה שלך מאושרת," אמר שומר הרשומות.

מייקל הוריד את המצלמה והניח אותה בצד.

"הדבר נעשה," אמר שומר הרשומות.

"ברכותי, מיז ביילור," אמר לי ליינוס דנקן.

"תודה רבה שבאת לשמש כעד."

"ובכן, אם את מתכוונת לקפוץ אל מאורת הזאבים, מועיל שיהיה לך בעל ברית. גם אם הוא זקן והשיניים שלו קהות."
שריר קפץ בלחי של רוגן. הוא לא אמר דבר, אבל גם הוא

וגם מייקל עקבו אחרי ליינוס דנקן כאילו בעוד רגע יצמיח ניבים וטפרים.

"אני מקווה שתצליחו", אמר דנקן.

"תודה רבה."

קול עקבי אישה מהמסדרון הדהד ברחבי החדר.

"אתם מצפים למישהי?" שאל רוגן.

"לא", אמר שומר הרשומות.

ויקטוריה טרמיין נכנסה לחדר ומאחוריה שני גברים בחליפות. היא ראתה אותי, עצרה, ונעצה בי מבט. אני השבתי מבט. ראיתי אותה בסרטון וידיאו, אבל מעולם לא נפגשנו פנים אל פנים.

היא היתה רזה ולבושה להפליא, והפנים שלה היו מהסוג שעורר התפעלות למרות הקמטים. עצמות לחיים גבוהות, לסת חזקה אך נשית, אף צר, עיניים גדולות. עם תווי פנים כאלה, רוב הנשים היו נראות יפהפיות. לא סבתא שלי. היא נראתה קשוחה ואכזרית, כמו עוף דורס בעור אדם. אפילו שער הפלטינה שלה, המסופר בתספורת קצרה, לא ריכך את הרושם. פגיעות או חוסר ביטחון לא היו במילון שלה. וכשהיא הסתובבה לנעוץ מבט זועף ברוגן, ראיתי את אבא שלי בצדודית שלה. היה להם אותו אף נשרי.

רוגן התקדם ונעמד משמאלי. ליינוס דנקן התקדם ונעמד מימיני.

"הפארסה הזאת נמשכה מספיק", הכריזה ויקטוריה. "הילדה

הזאת שלי. היא שייכת לבית שלי."

"לא", אמרתי לה. "אני לא שייכת לך או לאף אחד

אחר."

"היא עתרה בפני מדינת טקסס להכרה בכוחות שלה," אמר

שומר הרשומות. "היא רשומה בספר. הדבר נעשה."

"ליינוס?" היא נהמה.

"אני שימשתי כעד," אמר דנקן. "הכבוד מחייב אותי להגן עליה, ויקטוריה. את יודעת איך זה עובד." ויקטוריה טרמיין צמצמה את עיניה. "אני לוקחת אותה מכאן."

"אני חושש שלא אוכל לאפשר זאת." עיניו של שומר הרשומות נעשו שחורות לחלוטין. בלי שום לובן.

חשיכה ריצדה בגומחות שבין הספרים והתעצמה, גלשה על פני הקירות ובלעה את האור. חשיכה חיה נוראה. דבר קדמוני עתיק. כל שערה על עורפי סמרה.

אש כחולה עטפה את ידיו של מייקל והזדהרה על רקע הגאות החשוכה אשר כיסתה את התקרה.

"את מכירה את הכללים, ויקטוריה," אמר שומר הרשומות וקולו קסם טהור. "את לא תצרי שום קשר עם אף אחד ממשפחת ביילור. את לא תנסי לשבש את המבחנים הללו. לא נרצה שום עסק לא נעים."

זעם רטט בזוויות פיה של סבתי. היא נעצה בי מבט זועם. "מטומטמת שכמוך. את עוד תצטערי על זה."

המבט שלה פילח את רוגן. "היית צריך לחזור אלי. אתה חושב שהיא שלך, אבל היא לעולם לא תישאר ברשותך. היא תזרוק אותך ברגע שתשלח בקשה לגוויל."

היא הסתובבה וצעדה החוצה, והרוטוויילרים האנושיים שלה מיהרו בעקבותיה.

"טוב, זה היה דרמטי," אמר ליינוס דנקן. הוא פתח ארנק, הוציא ממנו כרטיס והושיט לי אותו. לא היה עליו שם, רק מספר טלפון. "למקרה שתזדקקי לעזרה או לעצה. את מוזמנת להתקשר בכל שעה."

"תודה רבה." לקחתי את הכרטיס.

החשיכה התפוגגה. שומר הרשומות חייך אלי. "לעונג היה לי לפגוש אותך, מיזו ביילור. אנחנו נפקח עלייך עין ונתייצב במקרה של בעיות, נכון, מייקל?"
מייקל הנהן.

רוגן ואני לא דיברנו כל הדרך למכונית. השמש שקעה בינתיים ושמי טקסס האינסופיים נפרשו מעלינו, אוקיינוס שחור הפוך משובץ כוכבים. נכנסנו למכונית ורוגן יצא ממגרש החנייה. העיר הלילית חלפה על פני והסצנה חזרה והוקרנה בראשי שוב ושוב: העתירה, השם שלי כתוב בקליגרפיה על דף בספר עתיק, מבט העוף הדורס של סבתא שלי, החשיכה החיה על התקרה... הרגשתי שזה לא אמיתי, כאילו הכול קרה למישהו אחר.

העפתי מבט ברוגן. שרר בינינו מרחק מוזר. הוא היה שם, איתי במכונית, אבל עשה רושם מאופק כאילו אני אדם זר.
"היא התקשרה אליך?" שאלתי בסופו של דבר.
"היא השאירה הודעה," הוא אמר.
חיכיתי אבל הוא לא הרחיב. "מה היא אמרה?"
"שאם אעזור לה להביא אותך לבית טרמיין, היא תיתן לי אותך."

"מקסים. ואני הייתי אמורה פשוט לשתף פעולה עם התוכנית הזאת?"

"היית משתפת פעולה אם היא היתה מחזיקה באחיות שלך. או באמא שלך." הקול שלו היה אגבי. "אנשים נוטים להסכים לפשרות כשמצמידים סכין לגרון של אמא שלהם."
קונור נעלם ובמקומו קיבלתי את רוגן המשוגע: צונן, מחושב, אכזרי כשהיה בכך צורך.
"והגויל?"

"הגוויל הוא אחד משלושת מסדי הנתונים הגנטיים המרכזיים," הוא אמר. "את תידרשי לשלוח דגימה לשומר הרשומות כדי להוכיח שאת וקטלינה אחיות. ברגע שהדגימה תוגש, תצטרכי לבחור מסד נתונים. יבדקו את כל המשפחה שלך."

"משתמשים בזה לבדיקת התאמה גנטית עם בני זוג עתידיים?"

"בעיקר, כן. וגם למקרה שיש ספק באבהות." הפער בינינו הלך והעמיק. הוא ניתק את עצמו ממני. הוא עדיין חשב על ילדים והתאמות. האם ניסה להעניק לי מוצא?

"בבקשה תעצור בצד," אמרתי.

הוא כיוון את המכונית לשולי הכביש. פתחתי את חגורת הבטיחות שלי, רכנתי אליו ונישקתי אותו. שפתיו בערו כמו אש. הוא לא הגיב אבל אני רק הגברתי את המאמצים, ליקקתי את השפתיים שלו בקצה הלשון בניסיון לטעום אותו.

חגורת הבטיחות שלו נפתחה בבת אחת. הוא תפס בעורף שלי בידו והשתלט על פי. הקסם שלו נכרך סביבי, התערבב בשלי. הטעם של קונור, הטעם המשכר הבווער מתשוקה, מעוצמה ומצורך, מילא את כל כולי, ואני לגמתי כל טיפה ונמסתי לתוכו. תנועות הלשון שלו נעשו רכושניות, אצבעותיו הסתבכו בשערי והצמידו אותי אליו. בנשיקות שלו היה רמז של איום, שהזהיר אותי שכאשר אטעם מאש הדרקון, אני אכווה ולעולם לא אהיה כשהייתי. זה גרם לי לרצות להתפשט ולהתיישב עליו עירומה לגמרי.

הקסם זלג על עורפי כמו דבש מותך וצרב תענוג בעוריי. התנשפתי אל תוך הפה שלו.

"את שלי," הוא אמר בקול צרוד. "אני לא נותן לך ללכת."

"אני שמחה שהבהרנו את זה."
 "את מבינה אותי, נבדה? אני לא מתכוון להסתלק. חשבת
 שאוכל אבל אני לא יכול ולא רוצה."
 ליטפתי את הלחי שלו בקצות אצבעותי. "למה אתה חושב
 שאני אתן לך ללכת?"
 הוא משך אותי אליו ואני טיפסתי והתיישבתי על ברכיו.
 הוא נישק את הצוואר שלי. הקסם התערבל במורד גבי בלהט
 מענג. רצייתי אותו בין הרגליים שלי. רצייתי אותו בתוכי...
 אורות כחולים ואדומים הבהבו מאחורינו.
 רוגן נהם.
 שוטר צעד לעברנו עם פנס בידו.
 זחלתי בחזרה למושב שלי וכיסיתי את הפנים בידי.
 רוגן פתח את החלון. "כן, אדוני השוטר?"
 "יש תקלה ברכב, מר רוגן?"
 "לא," נהם רוגן.
 "אז כדאי שתיסע. הכביש חשוך ואתם מהווים מפגע
 בטיחותי."
 וואו. מתברר שנתקלנו בשוטר האחד בכל יוסטון שלא פחד
 מהקצב ממרידה.
 "מיז ביילור," אמר השוטר. "פרקליטת המחוז ג'ורדן
 מוסרת דרישת שלום."
 אה.
 "בבקשה תזיזו את הרכב למען ביטחון הציבור." השוטר
 נסוג צעד לאחור. לא נראה שבכוונתו ללכת.
 רוגן סגר את החלון, שנינו חגרנו חגורות בטיחות והשתלבנו
 בחזרה בתנועה.
 לנורה ג'ורדן, פרקליטת מחוז הריס. היא היתה הגיבורה
 שלי כשהייתי בתיכון. אישה חסינת שחיתויות ונטולת פשרות,

ששימשה כקו ההגנה האחרון של הציבור כנגד הפשע, בעיקר פשע מטעם הבתים. הפעם הראשונה שראיתי אותה היתה בטלוויזיה, לפני שנים; היא ירדה במדרגות בית המשפט לעבר פולגורקינט עליון אחוז טירוף ואפוף רשת ברקים שסירב לעמוד למשפט באשמת התעללות מינית בילדים. לנורה צעדה היישר אליו, זימנה שרשראות מחלל האוויר וכבלה אותו ממש, שם, לעיני המצלמות. ואז היא גררה אותו לבית המשפט. מעולם לא חשבתי שאפגוש אותה אישית, אבל זה אכן קרה. היא היתה בדיוק כפי שדמיינתי, ופחדתי מפניה פחד מוות. אפילו רוגן התייחס אליה בכבוד שחולקים בדרך כלל לטיגריס רעב.

"זאת היתה טפיחה ידידותית על השכם?" שאלתי. "למסור לי שהיא יודעת שנרשמנו?"

"כן. בואי איתי הביתה הלילה."

"אני לא יכולה. קרו המון דברים ואני צריכה להיות עם המשפחה שלי. יהיו להם שאלות."

"אני אחכה."

"אני לא יודעת כמה זמן זה ייקח."

"אני אחכה," הוא אמר שוב.

הייתי נותנת כמעט הכול כדי ללכת איתו. הוא היה לוקח אותי לחדר השינה שלו, מפשיט מעלי את הבגדים ואוהב אותי עד שלא הייתי מסוגלת לחשוב. הייתי נרדמת בחיבוקו, עטופה בזרועו השרירית, חזהו הנוקשה והחם לחוץ אל גבי, ובבוקר היינו מתעוררים ועושים אהבה שוב. ממש הכאיב לי לסרב לו עכשיו. הכאיב פיזית. "רוגן..."

"נבדה?" השם שלי התגלגל על שפתיו כמו ליטוף.

"הרגע הפכתי לגמרי את החיים של המשפחה שלי. הכול בכלגן. אני צריכה להיות שם הלילה. אם אחת האחיות שלי

תדפוק על הדלת שלי בשתיים בלילה, אני רוצה להיות שם כדי להרגיע אותה. אם אמא שלי לא תצליח להירדם ותבוא לבדוק מה שלומי באמצע הלילה, אני רוצה להיות שם. ואני לא אוכל לעשות את זה אם אהיה אצלך, וגם אתה לא תוכל להישאר אצלי כי אתה גורם לי להיאנק ולצרוח, וזה לא מה שהמשפחה שלי צריכה לשמוע."

הפנים שלו הסגירו שזה לא מוצא חן בעיניו.

"על מה אתה חושב?"

"אני מתכנן לחטוף אותך עד המבחנים," הוא אמר.

"כבר ניסינו את זה, זוכר?"

"תיקנתי את המזגן במרתף," הוא אמר.

"מחכה לי שם שרשרת נחמדה?"

"לא," הוא אמר. "אבל יש לי אזיקים."

"לא," אמרתי לו. "טוב, אולי. על מי יהיו האזיקים?"

הוא חייך חיוך רחב.

הגענו למחסן.

"אני חייבת ללכת," אמרתי לו. לא רציתי ללכת.

הוא פתח את הפה ואני הצמדתי אצבע לשפתיו. "בבקשה אל תגיד את השם שלי. אם תגיד את השם שלי אני לא אהיה מסוגלת לצאת מהמכונית."

הוא חייך כנגד האצבע שלי. זה היה חיוך גברי נבזי שגרם

לו להיראות נאה ומרושע גם יחד, כמו שד.

"אני רצינית, רוגן. אל תגיד את השם שלי, ואל תיתן לי

נשיקת פרידה, ואל תסתכל עלי... כן, ככה. אל תסתכל עלי

ככה. מחר בבוקר אני צריכה לחקור את ההיעלמות של בעלה

של הארוסה לשעבר שלך, ואני חייבת לישון קצת."

עדיין לא הצלחתי לזוז. הוא משך אותי אליו כמו מגנט.

זה לא היה רק הסקס המדהים או המראה שלו, אם כי שניהם

תרמו לעניין. זה היה האופן שבו הסתכל עלי כשחשב שאני לא רואה. כאילו אני מרכז עולמו. כשהוא הסתכל עלי ככה הייתי מוכנה לעשות הכול בשבילו. הפחיד אותי שאני מסוגלת לאהוב מישהו בעוצמה כזאת ולכן נאבקתי כמו משוגעת לשמר כל שמץ עצמאות שנותר לי.

"אני רואה את הצל של הקיסר," הוא אמר.

גם אני ראיתי אותו. אבל עד שיהיו לנו ראיות, לא היה כל טעם להסיק מסקנות. "זה באמת נראה כמו צירוף מקרים חשוד – אמא של רינדה מתה, ובתוך כמה שבועות בעלה נעלם. אבל מתברר שיש לו היסטוריה של היעלמויות ברגעים קשים, ועכשיו זה רגע קשה עבורה."

הוא נעץ בי את מבט רוגן המשוגע שלו. "אם תמצאי קשר בין ההיעלמות של בריאן לבין הקנוניה, אני רוצה לדעת מזה. לא בסופו של דבר, לא כשזה יהיה נוח, אלא מיד."

"כן, המפקד. התכוונתי לתת לך נשיקת לילה טוב אבל עכשיו אני לא יכולה. הכללים אוסרים התרועעות עם המפקד הישיר שלי."

"קורע," הוא אמר.

פתחתי את דלת המכונית ויצאתי.

"נבדה," הוא קרא אחרי, ויצק אל המילה עולם שלם של הבטחות.

המשכתי ללכת.

הקול שלו ליטף אותי כמו נגיעה. "בואי. אני רוצה לתת לך נשיקת לילה טוב."

"אני לא שומעת אותך." רצתי אל דלת הבית שלי, נכנסתי וסגרתי אותה מאחורי. זאת היתה דלת גדולה ועבה. אין מצב שיכולתי לשמוע אותו צוחק מאחורי. כנראה דמיינתי את זה. כן, זהו זה.

חציתי את הבית. האור במטבח דלק וקולות נישאו לכיווני.
כולם חיכו לי ערים.
מחר אצטרך ללכת אל ביו־קור ולהתחיל לחפש את בעלה
של רינדה. מחר אפגוש את רוגן שוב. אבל קודם היה עלי
לעבור בשלום את הלילה הזה. נאנחתי, זקפתי כתפיים והלכתי
לדבר עם המשפחה שלי.

3

הבוקר הגיע. שמש קורנת, שמים כחולים עליזים וכאב ראש עצום שהלם כמו פטיש בתוך הגולגולת שלי. מאחר שהיו לי דברים לעשות לקחתי שני כדורים נגד כאבים ברגע שהצלחתי לפקוח את העיניים, אבל הם לא הזיזו לכאב הראש. כשהגעתי הביתה אתמול בערב לכולם היו שאלות. כשסיפרתי להם מה קרה השאלות רק התרבו. אמא רצתה לדעת על ויקטוריה טרמיין, ליאון רצה לדעת אם בסופו של דבר הוא יקבל נשק כשנהפוך לבית, קטלינה רצתה לדעת על המבחנים שלה, ארכלה רצתה לדעת אם מייקל חמוד וסבתא פרידה אמרה שהיא פגשה את ליינוס דנקן בזמן המלחמה ורצתה לדעת אם עדיין יש לו "את הקטע הזה של הסקוטי החתיך עם העיניים הכהות". עד שעניתי לכולם השעה היתה כמעט שתיים בלילה. עליתי לעליית הגג שלי, התפשטתי, צנחתי עם הפנים למטה על המיטה ושקעתי מיד בשינה. חלמתי על רוגן, ואחרי שעה התעוררתי ולא הצלחתי להבין למה הוא לא במיטה שלי. וכשהבוקר הגיע ונכנסתי למשרד הרגשתי כאילו אני גוררת בולדוזר מאחורי.

קורניליוס כבר ישב אל השולחן שלו. הוא היה לבוש חליפה אפורה כהה, חולצה לבנה ועניבה שחורה. שערו הבלונדיני היה מסורק בקפידה לאחור. אפילו בגעו הקשים ביותר, תמיד היה לקורניליוס סטייל. הוא היה נקי, מסודר ורגוע. איש לא היה מנחש שהאיש הזה שר לנחיל חולדות והורה להן לטרוף בן אדם.

היום שום חולדה לא נראתה לעין, אבל טופר, העקב אדום-הזנב שלו, ישב בראש ארון הספרים ונעץ בי מבט בעיניים ענבריות.

קורניליוס הרים ראש מהמחשב הנייד שלו. עיניו הכחולות הרציניות נפערו. הייתי לבושה חליפת מכנסיים שחורה של ארמני מעל חולצה אפורה-בהירה יקרה, ונעלי עקב של סטיוארט ויצמן, שהיתרון הנפלא שלהן היה שיכולתי לרוץ בהן אם התעורר בכך צורך. החלקתי את השיער שלי ואספתי אותו מאחור בקשר. הייתי מאופרת כמיטב יכולתי בהתחשב בכאב הראש שלי.

"את נראית כמו סוכנת סי-איי-איי", ציין קורניליוס.

"פגשת בחיים שלך סוכני סי-איי-איי?"

"לא. אבל ככה הייתי מדמיין שסוכנת שלהם נראית."

"זה מראה האל-תראגו-אתם-בידיים-טובות שלי", אמרתי לו. "יש לי שתי חליפות יקרות. אני לובשת אחת לפגישה הראשונה ואת האחרת כשאני מגיעה לסגור את התיק ולגבות את התשלום. בשאר הזמן החליפות תלויות במעמקי הארון שלי, עטופות בניילון."

"את מתכננת להרשים לקוח?" הוא שאל.

"הלקוחה כבר שלנו. עכשיו אני צריכה להרשים את הבית שלה. בעלה נעדר, ואם המשפחה שלו מעורבת בזה אני רוצה שהם יראו בי איום רציני, כדי שיתמקדו בי במקום בה. אני

אשמח אם תבוא איתי. זה יהיה תרגול טוב עבורך, ויציג אותי באור מהימן יותר.

"כמובן." קורניליוס קם.

"הלקוחה שלנו היא רינדה שרווד. לשעבר רינדה צ'רלס." הוא קפא בבת אחת.

"היא הגיעה לכאן אתמול בערב," הסברתי. "בעלה נעדר."

קורניליוס הצליח לדבר. "היא... יודעת?"

"היא יודעת שרוגן ואני היינו נוכחים. היא לא יודעת איך בדיוק אוליביה מתה או מי עשה את זה. אני אבין אם תעדיף להישאר כאן."

"אבל למה שהיא תפנה אלייך?"

"כי כל החברים של אמא שלה נטשו אותה, ולא נראה שבית שרווד מודאג במיוחד מההיעלמות של בעלה. באמת אין לה לאן לפנות."

"את חושבת שזה קשור לקנוניה שאמא שלה היתה מעורבת בה?"

"אולי," אמרתי. "או שאולי בעלה הוא טיפוס לחוץ שמכור לעבודה וסתם נשבר והחליט להיעלם לכמה ימים." קורניליוס נראה מהורהר.

"כדאי גם שאזכיר שהגשתי בקשה לקבל הכרה כבית."

הוא מצמץ שוב. "ברכותי."

"ויקטוריה טרמיין היא סבתא שלי," המשכתי. "היא לא מאושרת במיוחד מההתפתחות החדשה הזאת, ונכון שיש כללים שאמורים למנוע ממנה להתערב, אבל אני לא יכולה להבטיח שהיא לא תנסה משהו."

"את לחוצה?" שאל קורניליוס.

"כן." לא היה טעם לשקר. "ברור שהייתי מעדיפה להסתתר

כאן עד המבחנים, אבל הבטחתי לרינדה שאחפש את בעלה. "את לא יכולה להסתתר," אמר קורניליוס בשקט. "השם שלך רשום בספר. אנשים יפקחו עין על כולכם, אבל בעיקר עלייך, לראות איזה מין בית תהיו. הרושם הראשוני שתיצרו חשוב."

"הרושם הראשוני?"

קורניליוס שתק לרגע. "כשמוגשת עתירה להקמת בית חדש היא מוקראת בפני האסיפה, ומה שחשוב יותר מבחינה מעשית, מכריזים על זה בידיעון הפנימי שלהם." אה, נהדר. כל בית בטקסס יראה את השם שלנו בתיבת האימייל שלו. "אז כולם יודעים?"

"כן. עושים את זה כדי למנוע התערבות של בתים אחרים."

"הם ידעו מה הכישרונות שאנחנו מבקשים להעמיד למבחן?"

"כן."

אם כך המרצע יצא מהשק. הכרזתי על עצמי כדורשת־אמת בפני כל מדינת טקסס.

"אנשים יעקבו אחרי מה שאת עושה," אמר קורניליוס. "האופן שבו תתנהלי עכשיו חשוב מאוד." הוא צדק. לא בא בחשבון להסתתר. לא יכולנו להרשות לעצמנו ליצור רושם של פחדנים. הסתכלתי על קורניליוס. "תודה רבה."

"על לא דבר."

"אז אתה בא או לא?"

הוא לא היסס. "אני בא. רק תני לי לקחת כוס תרמית מהמשרד שלי."

חברת ביו-קור שכנה בבניין מלבני עשוי זכוכית שחורה בקרבת פוסט אוק סירקל, מעבר למלון יוסטוניאן. בניגוד למגדלים של מרכז העיר הבניין הזה היה נמוך וארוך; הוא התפרש על שטח רב אבל גובהו היה כמה קומות בלבד.

קורניליוס ואני חנינו בחזית. לפני כמה שבועות רוגן קרע את המאזדה שלי לשניים וזרק חתיכות ממנה על קוסמים שתקפו אותנו. הוא החליף אותה בהונדה V-CR כחולה, שרק בדיעבד גיליתי שכולה משוריינת. סבתא פרידה ממש נהנתה לשפצר אותה. אם ניתקל בהתקפה, בקסם או בקליעים, אני פשוט ארוץ למכונית שלי.

קלטתי שאני סורקת את הבניין בחיפוש אחר סימנים לסכנה נסתרת. ההרפתקאות שלי בחברת רוגן עשו אותי פרנואידית. חציתי את מגרש החנייה בכיוון דלתות הזכוכית הכבדות. טופר התמקם על הכתף של קורניליוס. הפנים של קורניליוס היו מכווצות. לא ידעתי אם הוא מתרכז, מתוח או גם וגם. זה לא התאים. הייתי חייבת שהוא יהיה רגוע ומקצועי.

"חשבת להשקיע ברגל עץ ובכובע משולש?"

הוא מצמץ. "לא, למה?"

הצבעתי על הבכואה שלו בדלת הזכוכית. הוא בחן אותה. "אני מניח שטופר באמת מזכיר קצת תוכי. אבל לצערי אני

לא מרשים במיוחד כשודר ים."

"הכול עניין של גישה," אמרתי לו. "תדמיין שהבניין הזה הוא מפרשית ספרדית עמוסה אוצר גנוב, ואתה רב-החובל של ספינת שודדי ים."

קורניליוס בחן את עצמו עוד קצת, את השיער המעוצב, את הפנים המגולחות ואת החליפה המחויטת היקרה, פתח את הפה ואמר, "ארררר."

גיחכתי ודחפתי את הדלת המסתובבת.

בפנים קידם את פנינו לובי סטרילי בצורת חצי־סהר: קירות לבנים, מנורות אולטרה־מודרניות ומרצפות שיש שחורות. בחלק הרחב ביותר של הלובי, על הקיר הבהיר, התמשך קו כמעט בלתי נראה אשר התווה דלת כפולה. משמאלה, שני אנשי אבטחה במדי זית איישו את דלפק הקבלה. אנשי האבטחה הסתכלו בכיווננו ונעצו מבט זועף בטופר. התקרבונו לדלפק. אמרתי לאנשי האבטחה את השם שלי, הצגתי בפניהם כרטיס ביקור וביקשתי לדבר עם אדוארד שרווד. הנמוך מבין אנשי האבטחה הרים את הטלפון ודיבר בשקט.

חיכינו.

הדלתות נפתחו בלחישה וגבר גבוה יצא מהן. הוא היה בשנות השלושים המאוחרות לחייו, בעל שיער חום, עיניים חומות בהירות ולסת רבועה. צורת ההתנהלות שלו הזכירה ספורטאי מקצועי לשעבר שעוד לא ממש התרכך, בעיקר כיוון שלא ידע איך. החליפה האפורה המחויטת שלגופו גרמה לכתפיו להיראות עוד יותר רחבות. משהו בו שידר שאם מישהו יעמוד בינו לבין דבר שחשוב לו, הוא יעבור דרכו בלי להניד עפעף כי זה לא יהיה אישי. זיהיתי אותו מהתמונות שבהן התבוננתי הבוקר. אדוארד שרווד, אחיו הבכור של בריאן.

עיניים רגועות, הליכה בטוחה בעצמה, שום רמז למתח בקו הלסת או בזווית הכתפיים. אם היה לו קשר כלשהו להיעלמות של אחיו הוא היה משוכנע לחלוטין שהוא יצא מזה בשלום, או שהוא היה שחקן מעולה.

"מיז ביילור," הוא אמר. קולו היה מדוד ורגוע כמו כל דבר אחר בו. "רינדה אמרה לי שתבואי."

"בוקר טוב."

לחצנו ידיים. היתה לו לחיצה תקיפה. השאלה האמיתית היתה אם הוא קרא את ידיעון האסיפה ויזכור את השם שלי.

"תודה שהסכמת להיפגש איתנו בהתראה קצרה כל כך," אמרתי והפניתי את מבטי אל קורניליוס. "זה קורניליוס הריסון, הוא אחד החוקרים שלנו." קורניליוס זכה גם הוא בלחיצת יד.

"בואו נדבר במקום נוח יותר. בבקשה, הצטרפו אלי." הוא פנה לעבר הדלת וזו נפתחה כאשר התקרב. עברנו בפתח והדלת נסגרה בלחישה מאחורינו. הפה שלי נפער. מולנו התמשכה חממה ענקית, מבוך של ערוגות מוגבהות ואדניות, רבות כל כך שלא נותר מהרצפה אלא שביל אבן שהתעקל ביניהן. נראה שהחממה תופסת את רוב שטחן של שלוש הקומות הראשונות בבניין. לא היה לי שום מושג מה גודל השטח במטרים רבועים. המחסן שלנו היה נכנס שם כמה פעמים.

אדוארד צעד נינוח לאורך השביל ואני מיהרתי בעקבותיו. כמה עצים עתיקים צמחו בערוגות מוגבהות, וכל אחד מהם היה מכוסה במגוון פטריות: מסה ענקית של חוטים לבנים משתלשלים שנראתה כמו סחבה ישנה או נברשת אולטרה-מודרנית; פטריות שנראו כמו זנב של תרנגול הודו בעשרה צבעים שונים שלא ראיתי כמוהם בחיי, מאפור גרניט לירוק עז וארגמן עמוק; קן של נחשים כתומים שהיה פטרייה או חיזור מהחלל החיצון; גוש ענקי של פטריות בצבע צהוב עז, וכן הלאה וכן הלאה.

חזזית שגשגה על העצים. ריריות בכל צבע אפשרי הכתימו קליפות וסלעים ענקיים מכוסי טחב. חלק מהחזזיות קרנו באור קלוש בין הצללים. היו גם פטריות שצמחו על גבי שורשים ובהקו בצבעי סגול, כחול-אינדיגו וירוק זרחני כמעט. פטרייה נתלתת ברשת של קרומים לבנים כמו רעלה. פטרייה אחרת, שנראתה כמו גוש של אבן גיר טקסנית, דיממה נוזל אדום עז

מנקבוביותיה. על הקירות, תחת לוחות של זכוכית אקרילית כאילו היו יצירות אמנות מופשטת, שגשגו מושבות חיידקים ענקיות.

זה היה כמו להיכנס לעולם חייזרי. לא יכולתי אלא לכהות.

טופר עופף מהכתף של קורניליוס ומיהר אל בין העצים. "הוא המום," אמר קורניליוס. "אני מתנצל." אדוארד חיך והמשכנו לצעוד בנחת לאורך השביל. "זה בסדר. אנחנו קוסמי הטבע צריכים להתמודד עם הייחודיות של בני חסותנו. החיים בלתי צפויים." "גם אתה עשבונאי כמו בריאן?" שאלתי. זה מה שמצאנו בבדיקות הרקע שערכנו.

"כן. אבל הכישרון שלי קשור בעצים. עצי פרי, ליתר דיוק. בריאן שולט בפטריות. זאת הממלכה שלו." אדוארד החווה בידו על פני הנוף החייזרי. "מכאן."

הוא פנה ימינה. הלכנו בעקבותיו בשביל המתעקל. ממלכת הפטריות הגיעה לסופה בפתאומיות. נחל הומה דגי קוי התמשך מולנו עד שהתרחב והפך לבריכה תחומה בקיר אבנים ובקצה מפל. מעברה האחר של הבריכה היה נטוע גן משגע. עצי פרי – חלקם פורחים, חלקם נושאים תפוחים זהובים, משמשים ודובדבנים – צמחו באדניות.

אדוארד הוביל אותנו על פני גשר יפני קטן אל הגן. "אני מניח שאתם תוהים למה אני לא עומד בראש המשפחה. כולם תוהים לגבי זה," הוא אמר. "הם פשוט מנומסים מכדי לשאול. אני עליון, והבן הבכור."

"למה אתה לא עומד בראש המשפחה?" שאלתי. "במשפחה שלנו בריאן נולד עם כפית זהב בפה. תרופות מבוססות פטריות הן עסק רווחי יותר מתפוחים טעימים."

אדוארד הושיט יד ועץ התפוחים הקרוב ביותר רכן אליו
ורפרף בעליו על כף ידו.

"זה מפריע לך?" שאלתי.

"כבר לא."

שקר.

השטח המרוצף הגיע לסיומו בבת אחת. השביל עדיין נמשך,
אבל במקום אריחי אבן השתרעה מולנו מדשאה ירוקה. לא בא
בחשבון ללכת עליה בעקבים. אני אשקע עם כל צעד.

אדוארד הסתכל עלי והמתין.

חלצתי את הנעליים שלי, הרמתי אותן והמשכתי ללכת.
מגע הדשא היה קריר תחת בהונותי. הייתי חייבת להישמר
היטב. הוא היה עליון, וצעד אחד שגוי יגרום לו לזרוק אותנו
מכל המדרגות. הייתי חייבת לרינדה תשובות.

"מר שרווד," אמרתי. "רינדה שכרה את המשרד שלנו
לכרוך את ההיעלמות של בעלה."

"זה היה מפתיע מאוד," הוא אמר. "בהתחשב בחלק שהיה
לך במוות של אמא שלה."

אוקיי, עכשיו שסיכמנו את נושא המוות של אוליביה...
"היינו רוצים לשאול אותך כמה שאלות. נושאים מסוימים
עשויים להיות רגישים. כל דבר שתאמר לנו יישאר בינינו,
אבל אין בינינו חיסיון."

"אני אענה בכנות ככל שאוכל. במגבלות הסביר."

חיכיתי לתחושה המציקה המוכרת, אבל הקסם שלי נותר
דומם. הוא דיבר בכנות.

"מתי ראית את אחיך בפעם האחרונה?"

"בחמישי בערב, קצת לפני שש. דיברנו בקצרה על פגישת
התקציב של יום שישי. שאלתי אותו אם הוא ירצה להשתתף
בה. הוא אמר שהוא יהיה עסוק במחקר שלו. הוא יצא מהמשרד.

קמתי והסתכלתי מהחלון שלי על העצים שמעבר למגרש החנייה. זה עוזר לי לחשוב. עדיין עמדתי בחלון כשהוא יצא אל החנייה, נכנס למכונית שלו ונסע."

אמת. התחלה טובה.

"אתה חושש לשלומו של אחיך?"

"כן."

סקר. מיהרתי מדי לשמוח.

"אני דואג לרינדה, הוא נידב. "ולילדים."

אמת.

השביל הביא אותנו אל עיקול בריכת דגי הקוי. שלושה ספסלי עץ פשוטים, מהסוג שאפשר למצוא בכל חנות עשה זאת בעצמך, ניצבו פחות או יותר במעגל. מעל כל אחד מהם היתה סוכה עמוסה פרחי זלזלת. הפרחים הגדולים, תערובת של ארגמן, לבן, סגול וכחול, הפיצו ניחוח עדין אך מורכב. "בבקשה." אדוארד הזמין אותי להתיישב.

התיישבתי. קורנליוס התיישב לצדי. אדוארד בחר את הספסל מולנו.

היה כל כך שלוו שם. יכולתי לשבת במקום הזה ולקרוא ספר במשך שעות, להריח את הפרחים, להסתכל על הבריכה מדי פעם, להרגיש את מגע המשי של הדשא מתחת לכפות רגלי. זאת היתה הממלכה הקטנה שלו. הוא הרגיש כאן בנוח, וסמך על האווירה המרגיעה שתרכך את השיחה.

"כשבריאן היה ילד הוא לא אהב להסתבך בצרות," אמר אדוארד. "אף ילד לא אוהב להסתבך, אבל אחי היה מוצף בקלות. תפיסת העולם של אבא שלנו בקשר לגידול ילדים היתה קשוחה. הוא היה תוצר של הדור שלו. כשאחי עשה משהו שידע שיעמיד אותו על הכוונת של אבא שלנו, הוא נעלם. הוא היה מסתתר שעות, והיה מוצלח מאוד בזה. בהתחלה

כולם היו מחכים שהוא יצא. ואז, כמה שעות אחרי ההיעלמות, אמא שלי היתה נכנסת לפאניקה, היא היתה משוכנעת שהפעם קרה לו משהו רע. כל הבית היה מחפש אותו, לפעמים עד הבוקר, וכשבסופו של דבר היו מוצאים אותו כולם הרגישו הקלה אדירה והיו מותשים מכדי להעניש אותו.

"אתה חושב שבריאן מסתתר?"

"כן."

אמת.

"למה?"

הוא נשען לאחור. "ביו-קור עוסקת במחקר אנטיביוטי בפרופיל גבוה. האדם הממוצע לא ממש חושב על החוב הגדול שאנחנו חייבים לאנטיביוטיקה. הוא פשוט מקבל כמובן מאליו את העובדה שרק מעטים מתים מזיהום לאחר ניתוח. דלקת גרון, דלקת ריאות וזיהום בדרכי השתן הם דברים לא נוחים ולא נעימים, אבל לרוב הם אינם סיבה לבהלה. אנשים נוסעים בכל רחבי העולם ובכל זאת כבר אין מגפות גלובליות. נעשינו שאננים. זאת טעות."

"הטבע תמיד מוצא דרך", אמר קורניליוס.

אדוארד הנהן. "צפויה לנו עלייה חדה במספר החיידקים העמידים לאנטיביוטיקה. תרופות הפלא שלנו כבר לא עובדות. זה קורה עכשיו, היום, ברגע זה. אנחנו מפסידים בקרב הזה. TB-MDR, החיידק שגורם לשחפת, עמיד לכמה סוגי אנטיביוטיקה. KPC, VRE, MRSA, הרשימה ארוכה. הייתי יכול לצטט לכם עוד ראשי תיבות מפחידים, שכולם מסתכמים באותו הדבר. בקרוב אשפוז שגרתי בבית החולים כתוצאה מזיהום בדרכי הנשימה, או ניתוח בטוח יחסית כמו הסרת תוספתן, עלול לסכן חיים. אנחנו נמצאים במרוץ למציאת תרופות חדשות וטובות יותר. בריאן נמצא בחזית

המרוץ הזה. בעזרת הקסם שלו הוא מעודד מוטציות מהירות של פטריות בתגובה לאיום חיידקי. הוא מנסה לפתח סוגים חדשים של אנטיביוטיקה. זה שדה מחקר מסוכן ורווחי. "תחרותי?" ניחשתי.

"מאוד. הבטחתי שאענה בכנות. המעורבות של אוליביה במוות של סנטור גארסה ואסון יחסי הציבור שהתחולל בעקבות זאת פגעו גם בנו. פגעו קשה. בריאן התחתן עם רינדה למען הקשרים העסקיים של אמא שלה. נכון לעכשיו כל האנשים האלה תפסו מחסה ונעלמו." כאילו רינדה חולת דבר. כל מה שקשור לאמא שלה היה נגוע.

"שניים מהמשקיעים הגדולים ביותר שלנו סגרו את הברז. זה לא היה סכום זניח. חוזה גדול שכבר היה על סף חתימה עבר למתחרה הכי גדול שלנו. אנחנו מתקשים להשיג את דוגמיות החיידקים הדרושות." אתם עומדים בפני משבר פיננסי? שאלתי.

"כן." התשובה שלו נשמעה אגבית במידה משונה. "אנחנו נשרוד. אלה עיכובים זמניים בלבד. אנחנו נמצא משקיעים אחרים ויהיו לנו חוזים אחרים. אבל נכון לעכשיו המצב מתוח מאוד. רינדה לא יודעת עד כמה."

הדברים לא הסתדרו עם הדיווח של רינדה שבריאן היה רגוע, אבל אדוארד לא שיקר. "בריאן היה מודע לבעיות האלה?"

משהו הבזיק בעיניו של אדוארד. בוז או כעס? זה היה מהיר מכדי שאצליח לזהות.

"בריאן גאון. הממלכה שלו היא ממלכת המדע והמחקר. כל העניינים הפיננסיים והתפעול היומיומי של החברה הם תחת אחריותי. הבהרתי לו את מצב העניינים לפני יומיים. וגם

הסברתי לו שהמצב שלנו אינו חסר תקווה. אבל כפי שהזכרתי, יש לבריאן נטייה לכרוע תחת הנטל. לא יהיה בלתי טיפוסי עבורו להיעלם ולחזור לאחר שהבעיה הסתדרה. כמו שאמרתי, הוא מצוין בלהסתתר.

בריאן נשמע בעייתי יותר מרגע לרגע.

"יש לו גישה למזומנים מלבד בחשבון הבנק האישי שלו?" שאל קורנליוס.

"זה לא יפתיע אותי," אמר אדוארד. "הוא אוהב לשמור עתודות לעת צרה."

"אתה מודע לבעיות כלשהן בחיי הנישואים של בריאן ורינדה?" שאלתי.

"רינדה עובדת קשה מאוד להיות הרעיה המושלמת עבור אחי. היא חוזה מראש כל צורך שלו, ובריאן לא נוטה להתפרצויות רגשיות. אחי אדם שקט ונוטה להיפגע בקלות, אז הוא מעדיף שקט ושגרה."

הוא לא ענה על השאלה שלי.

"בריאן הביע חוסר שביעות רצון כלשהי מהנישואים?" שאל קורנליוס.

"כולם מביעים חוסר סיפוק כלשהו מהנישואים שלהם פה ושם," אמר אדוארד. "הוא לא אמר שום דבר בזמן האחרון." "אתה יכול להגדיר מה זה בזמן האחרון?" שאלתי.

"בשנתיים האחרונות."

אמת.

"אתה חושב שבריאן היה עוזב את אשתו לתמיד?" שאלתי.

"לא."

שוב אמת. "ביוֹקור רואה ברינדה נטל?"

אדוארד רכן קדימה והמבט שלו התמקד פתאום. "רינדה

לעולם לא תהיה נטל. היא אישה מלאת חן, טוב לב וסבלנות מדהימה. היא רחומה ונבונה. התמזל מזלנו להכיר אותה. תמיכתו המלאה של בית שרווד נתונה לה.”

סוף-סוף זכינו לראות את אדוארד שרווד האמיתי. נגעתו כאן בנקודה רגישה. הוא לא דאג לאחיו, אבל ברגע שניסיתי להעלות את נושא רינדה הוא היה מוכן לערוף לי את הראש. מעניין.

”חטפת את אחיך, מר שרווד?”

העיניים שלו יקדו. ”אני לא אכבד את זה בתשובה.”

”מר שרווד, אמרתי.” רינדה נסערת מאוד. היא פנתה אלי אחרי שכל אדם אחר הפנה לה עורף. אני רוצה לפענח את זה מהר ככל האפשר כדי לצמצם את המצוקה הרגשית שלה. ככל שאני אקדים למחוק אותך מרשימת החשודים האפשריים, כך אוכל לעבור מהר יותר הלאה ולגלות מה באמת קרה לאחיך.”

”למה את חושבת שאני אומר לך את האמת? אולי אני אשקר.”

”יש לי כושר שיפוט מצוין, עניתי. ”חטפת את אחיך?”

”לא.” שרירים נקפצו לאורך הלסת שלו.

אמת.

”הרגת אותו או גרמת לו פגיעה כלשהי?”

”לא.”

”הורית למישהו אחר או שכרת מישהו אחר להעלים את בריאן?”

”לא!”

”אתה יודע איפה הוא?”

”לא.”

”אתה יודע איפה הוא עשוי להיות?”

"לא."

"הוא ניסה ליצור איתך קשר מאז ההיעלמות שלו?"

"לא."

אפילו לא שקר אחד בין כל אלה. קמתי ממקומי. "תודה רבה, מר שרווד."

אדוארד קם. הוא רתח מזעם, אבל שלט היטב בכעס שלו, קפץ אותו כמו אגרוף בכוח רצונו. "סיימנו כאן?"

"כן."

הוא פתח את הטלפון שלו בתנועה חדה והרים אותו אל האוזן. "מרגרט, יש כאן שני אנשים שאני צריך שתלווי החוצה."

מרגרט ליוותה אותנו ליציאה. בדרך קורניליוס עצר ליד עץ גדול, הראשון שראינו כשאדוארד הוביל אותנו לקודש הקודשים שלו. הוא ניצב בסמוך לכניסה ונשא צבר גדול של פטריות צהובות שכיפותיהן נוצצות מרטיכות. קורניליוס הסתכל עליו כמה שניות, קרא לטופר אליו ורק אז יצאנו מהבניין.

"אז מה אתה אומר?" שאלתי בשעה שיצאנו ממגרש החנייה.

"חשבתי שהוא דובר אמת."

"כן. רוב הזמן. הוא לא חטף את אחיו ואין לו מושג איפה בריאן. והוא מאוהב באשתו של אחיו."

קורניליוס הנהן. "היא התחתנה עם האח הלא-נכון."

"למה אתה חושב ככה?"

"את זוכרת את העץ שעצרתי לידו? זה עם הפטריות הצהובות?"

הנהנתי.

"הן נקראות פטריות דבש, ואם מכינים אותן בדרך הנכונה הן טעימות מאוד. אם מכינים אותן בדרך הלא-נכונה הן רעילות. הפטרייה הזאת היא ספּרופיט פּקולֶטְטיבי. היא הורגת את העץ שהיא צומחת עליו וניזונה מהריקבון שנוצר." קורניליוס שתק רגע. "ואלה צמחו על עץ תפוח."

בריאן שרווד היה יכול לבחור כל סוג של עץ לגדל עליו את הפטריות שלו. אבל הוא בחר בעץ פרי. והוא בחר להציב אותו ממש בכניסה לחממה, במקום שבו בלתי אפשרי להימנע מלראות אותו.

"בכל יום אדוארד שרווד נאלץ לעבור על פני העץ הזה," אמר קורניליוס. "הוא מרגיש שהוא גוסס בהדרגה, נחנק למוות מפטרייה, ולא יכול לעשות שום דבר בעניין." "תודה שהפנית את תשומת לבי. הייתי מפספסת את זה." "אני שמח להועיל." קורניליוס חייך.

"עושה רושם שבריאן מבטא את האכזריות שלו בצורה לא ישירה," אמרתי. "והוא פחדן. הוא נוטה לברוח בכל פעם שהמצב קשה, וסומך על אשתו ועל אח שלו שיסדירו הכול."

"למה אנחנו נוסעים כל כך לאט?"

"כי אדוארד שרווד אמר אמת. הוא באמת ראה את אחיו יוצא ממגרש החנייה במכונית שלו. כלומר אם משהו קרה, הוא קרה בחמישה וחצי הקילומטרים של הכביש הזה. אני לא רוצה לפספס שום דבר."

"מה אנחנו מחפשים?"

"כל דבר לא שגרתי. שברי זכוכית. חתיכות צמיג מפוצץ."

"באיזו מכונית הוא נסע?"

"מרצדס S550, גימור כסוף-פלטינה. כמו צבע של פלדת

אל-חלד."

קורניליוס עשה פרצוף. "הייתי אמור לדעת את זה. אני אשתפר בפעם הבאה."

הסתכלתי עליו בחיוך. "זאת אשמתי. כל הפרטים נמצאים בתיבת האימייל שלך. בתחילת כל חקירה אנחנו מכינים חבילת מידע בסיסית שכוללת את כל המידע הרלוונטי שיש לנו, וברן שולח לנו אותה באימייל כדי שנוכל לגשת אליה מהטלפון. הייתי צריכה לומר לך את זה, אבל תמיד היינו עסק משפחתי ואף פעם לא שכרתי מישהו למשרה קבועה."

"את חושבת שבריאן נחטף?" שאל קורניליוס.

"נכון לעכשיו אני נוטה לעבר האפשרות שהוא נטש הכול וברח למקום שקט לכמה ימים. החברה שלו נמצאת על סף אסון פיננסי, הבן שלו עדיין לא מבטא שום קסם, ואשתו, שהיתה אמורה להיות כרטיס הכניסה שלו אל אליטת הבתים, הפכה למצורעת. נראה שהוא הצליח לשכנע את כולם שהוא אדם רגיש שמוצף בקלות, אבל העץ גורם לי לחשוב שיש בתגובות שלו משהו מחושב..."

חצינו גשר שנמתח מעל מדרון תלול. המעקה לפנינו היה מעוקם קלות, כאילו משהו פגע בו. עצרתי את המכונית ויצאתי ממנה. בעיקום המעקה נראה כתם של צבע כסוף. השתופפתי וצילמתי אותו בטלפון שלי. חוץ ממנו לא מצאתי שום דבר בלתי שגרתי.

"מה עכשיו?" שאל קורניליוס.

הסתובבתי לאחור. מעבר לרחוב היתה תחנת דלק הומת אדם שנראתה חדשה.

"עכשיו נלך ונבקש מהם לצפות בסרטוני האבטחה."

כעבור שלוש דקות הגענו אל תחנת הדלק. מצלמת האבטחה שכיסתה את היציאה ממגרש החנייה שלהם באמת

היתה מכוונת לעבר החלק הזה ברחוב, וכל ההקלטות הועלו לשרת ונשמרו במשך תשעים יום. המנהל ואני התמקחנו. הוא ביקש עשרת אלפים דולר. שאלתי אותו אם הוא באמת רוצה שאני אחזור עם שוטר וצו, והוא לא יקבל כלום. הוא אמר לי שהוצאת צו לוקחת זמן. אמרתי לו שיחפש את השם שלי בגוגל. ואז הוא והעובד שלו צפו ברוגן המשוגע מחריב את מרכז העיר כמו שד מהגיהנום. התפשרנו על מאתיים דולר פלוס 19.99 דולר על דיסק־און־קי. זה היה שוד לאור יום תמורת דיסק בנפח שמונה ג'יגה בייט, אבל החלטתי שזה לא שווה את הוויכוח.

הכנסתי את הדיסק למחשב הנייד שלי והרצתי קדימה את הסרטון.

השעה 17:00.

17:30.

17:45.

עברתי למהירות רגילה. בשעה 17:51, מכונית מרצדס כסופה נכנסה לתמונה. רכב שטח שחור, אולי ג'י־אם־סי יוקון, נכנס בה מאחור והוריד אותה מהכביש אל המעקה. גבר יצא מהמרצדס, סביר להניח שבריאן שרווד, אבל הייתי צריכה לבקש מבאג שישפר את התמונה כדי לדעת בוודאות.

שני גברים יצאו מהיוקון. הנהג הרים יד. בריאן קרס לקרקע. טייזר. הנהג הניף אותו כאילו מדובר בילד ונשא אותו אל תוך היוקון. הנוסע נכנס למרצדס. בשעה 17:52 שני הרכבים חזרו לכביש.

קורניליוס הרים גבות.

הוצאתי את הטלפון שלי והתקשרתי לרינדה.

"כן?" היא נשמעה על סף דמעות.

"צדקת. בריאן באמת נחטף", אמרתי.
"אני יודעת!" הקול שלה נסק לרמות היסטוריות. "הם בדיוק
התקשרו לבית!"

4

בריאן ורינדה שרווד התגוררו בהנטרו קריק וילג', במה שהמודעה של חברת הנדל"ן כינתה "בית משפחתי מקסים מעוצב לסגנון חיים פעיל". הם קנו אותו לפני ארבע שנים, ואתרי נדל"ן שומרים את הפרסומים שלהם לנצח. הבית ניצב על מגרש בגודל ארבעה דונם. היו בו שישה חדרי שינה וחמישה חדרי אמבטיה, אזור מגורים בגודל שמונה מאות מטר רבוע, בריכה, "ביתן מסיבות" ומערת יינות שהתקשיתי לדמיין. במחשבתי עלו תמונות מתוך סרטים של דיסני, רק עם יין במקום גלי האוקיינוס.

הבית נמכר בשלושה וחצי מיליון דולר, סכום ממוצע לשכונה הזאת. בדרך לשם הבנתי את הסיבה. נסענו בתוך יער. ציפורים זימרו על העצים. סנאים מיהרו במעלה עצי דקל שצמחו פה ושם בין האלונים. לא הייתי מנחשת שיוסטון נמצאת במרחק שתי דקות נסיעה מכאן.

עצרנו מול הבית וחניתי לצד ריינג' רובר מוכרת בצבע אפור-אקדח. מתברר שרוגן הגיע לפנינו. רינדה או מישהו מצוות האבטחה שלה התקשרו אליו כנראה. טוב. נראה שהיא מקשיבה לו יותר מאשר לי.

"זאת המכוננית של רוגן?" שאל קורנליוס.

"כן."

"זה מפריע לך?"

"קצת." רק לרובוט לא היה מפריע דבר כזה. "אבל אני מנסה לשמור על פרופורציות."

הוא הטח את הראש וחיכה שאמשיך.

"רינדה בדיוק איבדה את אמא שלה ואת כל החברים שלה. יש לי הרגשה שהיא הסתמכה על בעלה לא מעט, ועכשיו גם הוא נעדר. היא אמא, וממוקדת לגמרי בהישרדות ובהגנה על הילדים. היא מכירה את רוגן מאז שהם היו קטנים. הוא פחות או יותר בן משפחה, ויש לו את הקסם והמשאבים שצריך כדי לדאוג שהיא והילדים שלה יישארו בחיים בתוך כל זה. טבעי שהיא תפנה אליו."

"אני לא מאמין שהיא רואה בו בן משפחה," אמר קורנליוס.

"היא יכולה לראות בו מה שהיא רוצה. לי אכפת רק איך

רוגן רואה אותי."

הוא אמר לי שהוא אוהב אותי, ולא שיקר. הייתי בוטחת בו גם בלי הכישרון שלי. רוגן היה מסוכן, לפעמים לא צפוי ותמיד עקשן. במקרה הצורך הוא היה מוכן לדרוס אנשים כמו בולדוזר כדי להשיג את המטרות שלו. אבל לא יכולתי לדמיין אותו בוגד בי. הוא אדם ישיר מדי. זה לא היה בטבע שלו.

ניגשנו אל הדלת. איש אבטחה חמוש חסם את דרכנו. הוא לא היה אחד מהחיילים לשעבר הקשוחים של רוגן; הבחור הזה נראה כמו הכלאה בין מר עולם ופקח שמורות, במכנסי דגמ"ח בצבע זית שנתחבו אל נעליים גבוהות צהבהבות ובחולצת פולו בצבע חאקי שהיתה מתוחה על כתפיים רחבות וחזה עבה.

אין ספק שהבגדים נתפרו בהתאמה אישית לגופו המפותח. את מותניו הצרים להפתיע הקיפה חגורה טקטית עבה עשויה ניילון ועליה אקדח בנרתיק פשוט, אזיקים ומכשיר קשר. את המראה השלימו משקפי טייסים בגימור מראה וכובע מצחייה עם הכיתוב "שרווד אבטחה" רקום מעל סמל הבית. שרירים יקרים להשכרה.

"נבדה ביילור וקורניליוס הריסון", אמרתי לו.

הוא מלמל משהו בקשר ופתח עבורנו את הדלת.

פנים הבית היה יפה כמו החוץ. המקום המה שרירנים בלבוש דומה, וכולם עצרו ממעשיהם ונעצו בנו מבטים קשוחים במגוון גרסאות. חצינו את המבואה הקצרה אל חדר משפחה ענקי. רהיטים עדינים, שטיח אוריינטלי משגע, משאית צעצוע, אקדח מים על הרצפה וקירות מעוטרים בציורי ילדים במסגרות מודרניות יפהפיות. עץ חג המולד ענקי ניצב במקום של כבוד ונצנץ בלבן וכזהב.

רינדה עמדה במרכז החדר וחיבקה את עצמה. רוגן עמד קרוב מאוד אליה והניח יד על כתפה. המבט שלו היה חם ופניו מלאות דאגה.
היא ראתה אותי.

"הקלטת את שיחת הטלפון?" שאלתי אותה.

"כן." היא הרימה את הטלפון שלה ולחצה על לחצן

ההשמעה.

קול גבר אמר, "את יודעת מה אנחנו רוצים."

ההקלטה הסתיימה.

"הם אמרו עוד משהו?"

"לא."

"את יודעת מה הם רוצים?"

"לא!" דמעות הרטיבו את עיניה של רינדה. "נראה לך

שלא הייתי נותנת להם את זה אם הייתי יודעת? הם מחזיקים
בבעלי!"

היא לא שיקרה.

"תאספי את הילדים ותארזי לכם תיקים," אמר רוגן. "יש
לי בסיס מאובטח במרכז העיר."

הוא הציע לה לעבור למטה שלו.

"אני לא הולכת לשום מקום." רינדה נענעה את ראשה.
"זה הבית שלי."

ההבעה של רוגן התקשחה והפכה למסיכה עניינית. הוא
עמד להתחיל לחלק לה פקודות, ורינדה תסרב. היא עליונה.
סימנתי לו בנענוע ראש שקט.

"בואי נשב," אמרתי. "הכול מבהיל כרגע, בואי פשוט ניקח
רגע לנשום."

התיישבתי. רינדה התיישבה מולי על הספה המעוטרת.
הנשימה שלה היתה מהירה מדי. אם לא ארגיע אותה היא
תיכנס להיפרוונטילציה. הייתי חייבת להסיט את המחשבות
שלה לכיוון אחר.

"הציורים האלה שתלויים כאן הם של קייל?"

המצח שלה התקמט. "כן. אמא שלי מסגרה אותם."

"הוא מאוד מוכשר."

"תודה רבה," היא אמרה. כנראה עברה לפעול על טייס
אוטומטי.

"ואקרח המים?"

"של ג'סיקה. היא אוהבת להציב לנו מארבים."

"איפה הילדים עכשיו?"

"בחדר המשחקים עם סוּטלנה."

הנשימה שלה העמיקה.

"מי זאת סוּטלנה?"

"היא משירותי האומנות."
 "איך הגעת לשירותי האומנות?"
 "כל האמהות בשכונה משתמשות בהם. אני לא זוכרת מי
 המליצה עליהם."
 "מתי התקבלה שיחת הטלפון?" שמרתי על קול שקט
 ריציב.

היא הציצה בטלפון שלה. "בעשר ושתיים-עשרה דקות."
 "זיהית את הקול?"
 "לא."
 "תקשיבי לו שוב בתשומת לב."
 היא הקשיבה. "לא."
 "את יכולה לחשוב על אויבים כלשהם שהיו לבריאן?"
 "כבר אמרתי לך, לא."
 "רינדה," אמר רוגן, "מישהו חטף עליון מהרחוב לאור יום.
 זה בטוח בית מתחרה. אף אחד אחר לא היה מעז לעשות דבר
 כזה. בריאן אמר משהו? הוא כעס על מישהו?"
 "בריאן לא כועס." רינדה נאנחה.
 "מי המתחרה הכי גדול שלו?" שאלתי.
 "בית ריו," היא אמרה. "אבל הוא לא שולט בפרטים.
 אדוארד מנהל את העסק. בריאן מגדל פטריות."
 רוגן הסתכל עלי.
 "אדוארד נקי," אמרתי לו.
 "חשבת שאדוארד דאג שבריאן ייחטף?" רינדה נענעה
 בראשה. "אדוארד לעולם לא היה עושה משהו שיפגע בי."
 הטלפון של רינדה צלצל.
 "שימי אותו על רמקול," אמרתי לה.
 היא ענתה לשיחה ולחצה על כפתור הרמקול שעל המסך.
 לקחתי ממנה את הטלפון בעדינות.

אותו קול גברי מדוד ורגוע. "תני לנו את זה או שהוא יחזור הביתה בחתיכות."

"מדברת נבדה ביילור," אמרתי. "הוסמכתי לנהל איתכם משא ומתן בשם רינדה."
"אין משא ומתן."

"אנחנו מנסים להיענות לדרישות. אני רוצה שבריאן יחזור הביתה בשלום. אבל אנחנו צריכים הוכחת חיים כדי לדעת שאתם האנשים הנכונים. במקומנו הייתם רוצים הוכחת חיים, נכון?"

שתיקה השתררה לרגע. קול גברי שקט יותר אמר, "רינדה?"
"בריאן!" רינדה הסתערה על הטלפון אבל רוגן ריסן אותה.
"בריאן, אתה בסדר?"

"פשוט תני להם את מה שהם רוצים. בבקשה."
השיחה נותקה.

רינדה קברה את פניה בידה.

"האף־בי־איי – התחלתי לומר."

"לא," אמרו רוגן, רינדה וקורניליוס במקהלה.

כן, למה להתקשר למקצוענים שמתמחים בדיוק בפשעים מהסוג הזה? כמה טיפשי מצדי. "הם יתקשרו שוב."
"ואם הם יהרגו אותו?"

"הם לא יהרגו אותו," אמר רוגן. "הם טרחו לחטוף אותו, כלומר הם רוצים את הכופר. אם הם יהרגו אותו לא יהיה להם קלף מיקוח."

הושטתי לה את הטלפון. "רינדה, בפעם הבאה שהם יתקשרו את צריכה לבסס חיבור רגשי. זה חיוני. תשאלי אותם שאלות. אם הם יענו, תחזרי על התשובה ותשאלי אם הבנת נכון. תייצרי מצב שבו הם מסכימים איתך. הם צריכים להתרגל לתפוס אותך כבת ברית. תשתמשי בקסם שלך. אני יודעת שזה קשה

אבל אסור לך להיות נסערת או היסטרית. תגרמי להם לחשוב שכולכם באותה סירה ושאת מעוניינת שהם יצליחו. תגרמי להם לומר לך מה הם רוצים.

היא לקחה את הטלפון והנהנה.

"אתם תהיו בטוחים יותר איתי," אמר לה רוגן. "הם מתקשרים

לטלפון הנייד שלך. את יכולה לקחת אותו איתך."

"אל תהיה מגוחך, קונור. אני עליונה שגרה בבית שבנוי כמו מצודה ומלא באנשי אבטחה חמושים. הילדים שלי לחוצים מספיק גם ככה, ואתה רוצה שנחצה את העיר ונעבור למגורי החיילים שלך. לא. אני אשאר כאן. אנחנו חייבים להישאר כאן כי אנחנו מחכים לאבא שיחזור הביתה."

פניו של רוגן צפנו סערה. "בסדר. אם ככה אני אציב צוות על הבית שלך."

רינדה נשאה אליו מבט. מאחורי שבריריותה נגלתה בעיניה פלדה. "לא, אתה לא. יש לנו אבטחה משלנו. אני מעריכה את ההצעה, אבל לא. אני אטפל בילדים שלי. אם אתה רוצה לעזור לי, בבקשה תמצא את בעלי."

לא היה לי מה לומר לאחר מכן.

בחוץ נשמתי נשימה עמוקה. "אתם רוצים להסביר לי למה אנחנו לא יכולים להתקשר לאף-בי-איי?"

"החטיפה של ניומן," אמר קורנליוס.

"בית יריב חטף את ג'ורג' ניומן בשנות השמונים," הסביר רוגן. "האף-בי-איי נכנס לתמונה ואיבד יותר מארבעים סוכנים. אף אחד לא הורשע."

"איך זה יכול להיות?"

רוגן משך בכתפיו. "קשרים ומספיק כסף לעורכי דין מעולים. האף-בי-איי הפסיק להתערב בחטיפות שלנו. אלה עסקי הבתים. אנחנו מטפלים בזה בעצמנו."

נהדר. עוד בנוס שלא חשבתי עליו בהפיכה לבית: אם תסתבכי בצרות, רשויות החוק לא יעזרו לך.

רוגן הקליד משהו בטלפון שלו. "היית צריכה לעזור לי לשכנע אותה לצאת מהבית."

"היא אמא ואמפתית. היא יודעת בדיוק כמה הילדים שלה מפוחדים. היא מרגישה שהם זקוקים ליציבות ולסביבה מוכרת. שום דבר לא יוציא אותה מהבית." שפשפתי את הפנים. "אתה יכול לשלוח מומחה למשא ומתן עם חוטפים שיעזור לה?" "הוא בדרך," אמר רוגן. "גם הוא אמפת. אבל אנחנו לא צריכים אותו. רינדה מומחית בעניין הזה. אחת המוכשרות ביותר עלי אדמות. היא פשוט מעולם לא היתה צריכה להשתמש בזה. היא תתעשת."

"אתה יכול לעזור לי להבין?" אמר קורניליוס. "אמא של רינדה מעולם לא היססה להשתמש בכוח שלה. נראה שרינדה כמעט נרתעת מזה."

"רינדה אדם טוב," אמר רוגן. "היא הבינה מגיל צעיר שהקסם שלה מעורר אי־נוחות באנשים. היא לא רצתה שמישהו ירגיש לא בנוח. אנחנו נדע אם מישהו יתקשר אליה שוב." "שכפלת את הטלפון שלה?" "רוגן קרץ אלי."

"מצאנו את סרטון החטיפה של בריאן," אמרתי לו. "שלחת אותו במייל לברן. סביר להניח שהוא כבר שלח אותו לבאג." הוא הפסיק להקליד. "ולא הראית לי אותו?" "אם הייתי מראה לך אותו גם רינדה היתה רואה אותו. לא היינו מרוויחים מזה כלום. זה רק היה מלחיץ אותה עוד יותר." פניתי בכיוון המכונית שלי.

רוגן הדביק אותי. "לאן את הולכת?" "בחזרה אל ביו־קור. אני צריכה לשכנע את אדוארד שרווד

להתקשר לבית ריו ולארגן לי פגישה כדי שאוכל לפסול אותם כחשודים.

"זה לא בית ריו," אמר רוגן. "הרצתי ניתוח פיננסי של ביו־קור. בית שרווד לא מאיים על אף אחד במצבו הנוכחי."
 "אני יודעת, אבל אני חייבת לבדוק כל אופציה."
 "אני אבוא איתך."

אם שרווד יחליט להערים קשיים עלי ועל קורניליוס, הנוכחות של רוגן עשויה להועיל. עניין אחד הוא להתעלם ממשדד חקירות ביילור ומֶרם מבית זוטר. לסרב לרוגן המשוגע היה עניין אחר לגמרי.

העמדתי פנים שאני מהרהרת בזה. "תבטיח לי שלא תחריב אף בניין."
 הוא חיך אלי את חיוך הדרקון הכי מנומס שלו. "אני מבטיח."

קורניליוס ואני ניצלנו את זמן הנסיעה כדי לעדכן את רוגן בפרטי הביקור שלנו שם בבוקר. חניתי באותו מקום חנייה, יצאנו מהמכונת והלכנו שלושתנו אל הדלתות. שני אנשי האבטחה עדיין נמצאו מאחורי הדלפק. הנמוך יותר קם. "אין לכם אישור כניסה."

"בבקשה תגיד לאדוארד שיש לי מידע לגבי אחיו," אמרתי.
 "כמו כן, זה רוגן המשוגע."

רוגן נעץ בהם מבט זועף.
 איש האבטחה הנמוך החוויר. החבר שלו הרים את הטלפון ודיבר בלחישה מהירה ורחופה.
 רוגן בחן את הדלת.

"בבקשה אל תשבור אותה," מלמלתי.
 "אני רוצה לראות את עץ התפוח עם הפטריות."

"אם תעמוד כאן, אני בטוחה שתראה אותו כשאדוארד יצא."

כעבור שתי דקות נפתחו הדלתות הלכנות ואדוארד יצא דרכן. הוא נראה מרוגז.

"אז אתה עומד מאחורי זה," הוא אמר לרוגן. "והבאת איתך את חיית המחמד דורשת-האמת שלך."

מתברר שאדוארד קרא את ידיעון האסיפה וגילה מי אני ומי היו העדים שלי. תהיתי כמה אנשים יודעים בשלב הזה שאני דורשת-אמת. הרגשתי צביטת חרדה מוכרת. כל חיי שמרתי את הדבר בסוד כי לא רציתי לגמור כחוקרת. כבר לא היתה לכך חשיבות. ברגע שנהיה בית אני אוכל לשלוח לעזאזל כל סוכנות בת שלוש אותיות שתרצה שאעשה בשבילה את העבודה המלוכלכת.

"היא לא חיית המחמד של אף אחד," אמר רוגן. "בטח לא שלי."

ואז הוא חייך. ידעתי בדיוק מה קורה כשהוא מחייך ככה. אם אני לא אעשה משהו הבניין כולו יקרוס על הראש של אדוארד.

"אל תתעצבן," אמרתי. "הוא מקנא בך כי הוא מאוהב ברנידה ואתה הארוס לשעבר שלה."

אדוארד שרווד הסמיק לגוון מקסים של סגול. הפה שלו נפער אבל דבר לא יצא ממנו. קורנליוס חייך.

רוגן הסתכל על אדוארד בחוסר עניין. "כמו שאמרתי, לא חיית המחמד של אף אחד. אחיך נחטף. אתה רוצה לראות את הסרטון?"

אדוארד השיב לעצמו את יכולת הדיבור והחליט שכן, הוא אכן ירצה לראות את הסרטון. עברנו למשרד שלו והוא צפה בסרטון. ואז הוא קילל וצעק במשך כחמש דקות. מילים כגון

"אידיוט" ו"מטומטם" ו"אמרתי לו מאה פעם לקחת שומר ראש" נזרקו אל חלל האוויר. הוא לא רצה שניפגש עם בית ריו, כי לא רצה שביוֹ-קור ובית שרווד ייתפסו כחלשים. ואז רוגן פתח את פיו ושלף שפע של מידע פיננסי, ואדוארד החליט שרוגן צודק ושאינ סיכוי שהם ייראו חלשים יותר מכפי שהם באמת.

הביקור בבית ריו ארך ארבע שעות, בעיקר כי המטה שלהם נמצא בצד האחר של העיר והפקקים בדרך היו רצחניים. נפגשנו עם ראשת הבית, שלושת הבנים שלה, שתי הבנות שלה ובני ובנות הזוג של כולם. איש מהם לא ידע דבר על החטיפה של בריאן, איש מהם לא תכנן אותה, איש מהם לא ביצע אותה, וכולם דברו אמת.

בדרך חזרה לבסיס שלנו באג עדכן את רוגן. הוא וברן חוללו פלאים באמצעות סרטון האבטחה והצליחו לעקוב אחרי המכוניות של בריאן ושל החוטפים עד איי-10 מערב, שם יצאו מתחומי יוסטון ונכנסו לאזור העיירות הקטנות והכלום הגדול שבין יוסטון לסן אנטוניו. העקבות הצטננו. ביקשתי מרוגן לנהוג כדי שקורניליוס ואני נוכל לעבור על הדו"ח של ברן. בן הדוד שלי בדק את הנוכחות של בריאן ברשתות החברתיות ופרץ לחשבון האימייל האישי שלו. התוצאות היו מדכדות.

"זה בטוח קשור לאוליביה," אמרתי. "בריאן חי את החיים שלו בלי לעשות גלים: הוא הלך לעבודה, הוא חזר הביתה, הוא לא ניהל רומנים, הוא לא הביע דעות פוליטיות או דתיות נחרצות ולא היו לו חברים או אויבים."

"אז האיש הוא פטרייה." רוגן הרים אלי גבות.
 "אל תהיה נבזי. היה לו חשבון אחד ברשתות החברתיות."
 "כן?"

"פינטרסט."

"תגידי לי שזה היה פורנו. בבקשה."

"הוא שמר שם תמונות של פטריות, מיהר קורנליוס לסייע מהמושב האחורי."

רוגן נאנח. "אני לא מבין למה היא התחתנה איתו."

"כבר אמרת לי שהיא התחתנה איתו בשביל היציבות."

משהו שרוגן לא היה יכול להעניק לרינדה גם אילו ניסה. "אני אנסח את זה מחדש. אני לא מבין למה היא נשארה נשואה לו. זאת לא יציבות, זה מוות אטי בחנק." רוגן פנה לרחוב שלנו ועבר על פני עמדת האבטחה. "רינדה רצתה שיאהבו אותה. היא היתה זקוקה לזה. זקוקה למישהו שבאמת ישקיע בה, יתמוך בה ויגונן עליה. ויותר מהכול, היא היתה זקוקה למישהו שיהיה שם בשבילה. ובמקום זה היא קיבלה שמוק שמענה את אחיו, בורח כשמופיע איזשהו רמז לבעיות, ומשאיר אותה לאסוף את השברים."

"עדיין לא מאוחר מדי. אתה עדיין יכול להיות הגבר החזק והתומך שהיא צריכה." זה פשוט נפלט לי מהפה.

רוגן חנה מול המחסן, הסתובב והסתכל עלי בעיניו הכחולות כלא מאמין. "את מקנאת?"
"לא," שיקרתי.

הוא העיף מבט בקורנליוס. קוסם החיות הרים ידיים. רוגן בחן אותי רגע ארוך ואז פרץ בצחוק. הצלחתי לצאת מהמכונית בלי לטרוק את הדלת. מכונית וולוו לא מוכרת חנתה בחנייה שלנו. היה לנו אורח. מכונית הוולוו התרוממה באוויר ונחתה בעדינות מול דלת המחסן.

הסתובבתי. רוגן נשען על ההונדה בזרועות משולבות על החזה.

"מוצא חן בעיני שאת מקנאת."
 "רוגן, תחזיר את המכונית למקום."
 "צאי איתי לארוחת ערב ואני אשקול את זה."
 כן! "לא. אני לא מנהלת משא ומתן עם טרוריסטים."
 "אם לא תצאי איתי לארוחת ערב אני איאלץ לעשות משהו
 קיצוני, אולי לעמוד מול החלון שלך עם טייפ ולהפגיו באיזה
 שיר דביק מטומטם."
 "איפה תמצא בכלל טייפ?"
 "אני בטוח שאצליח לארגן משהו."
 העמדתי פנים שאני מהרהרת בזה. "תאסוף אותי בשש."
 "שבע," הוא אמר. "עכשיו חמש ואת תהיי עסוקה לפחות
 שעה. תיהני מהדגימות."
 איזה דגימות?
 מכונית הוולוו התרוממה באוויר וחזרה למקומה. היתה לה
 לוחית רישוי בהתאמה אישית, ATCG105, שלא רימזה דבר.
 רוגן הסתלק בכיוון המטה שלו.
 קורניליוס פתח את דלת המכונית והציץ החוצה בזהירות.
 "כן?" שאלתי.
 "רק בדקתי אם בטוח לצאת."
 כל אחד בימינו חושב שהוא סטנדאפיסט. נאנחתי והלכתי
 למשרד שלי.

גבר חיכה לי בחדר הישיבות שלנו. ברנרד ישב איתו. הוא הרים
 מבט מהמחשב הנייד שלו ונופף לי נפנוף קטן כשנכנסתי.
 האיש היה כבן ארבעים ובנוי כמו רץ מרתון – רזה וגבוה
 ובעל רגליים ארוכות. הוא היה לבוש חליפה שחורה שמרנית
 מעל חולצה שחורה ועניבה שחורה אלגנטית. שערו היה כהה
 ומסורק לאחור, מסגרת המשקפיים שלו היתה שחורה גם היא,

ועל רקע כל הכהה הזה העיניים הכחולות שלו בלטו מאוד. "נבדה, זה מר פולרטון מהגווייל," אמר ברן. "הוא אומר שהוא בא לקחת מאיתנו דגימות דנ"א מטעם משרד הרשומות."

הרגשתי מדקרת חרדה. במוקדם או במאוחר ארכלה תצטרך למסור דגימת דנ"א, ולא היה לי מושג מה יקרה אז. היו לנו מפלצות בשושלת, וברגע שהן יתגלו יהיה מאוחר מדי לעשות משהו בנדרון.

מר פולרטון קם והושיט לי יד. לחצתי אותה. הלחיצה שלו היתה תקיפה ויבשה.

קורניליוס צעד במסדרון ועצר מאחורי בפתח חדר הישיבות. "ערב טוב, מר הריסון," אמר פולרטון. "מה שלום הבת שלך?"

"ערב טוב," אמר לו קורניליוס. "שלומה של מתילדה טוב."

"אני שמח לשמוע."

קורניליוס העיף בי מבט. "עברתי את הבדיקה הגנטית פעמיים, פעם ראשונה כשהייתי ילד ואז כאבא. את רוצה שאני אשב איתך?"

"כן. בבקשה."

קורניליוס הנהן והתיישב אל השולחן.

פולרטון ואני התיישבנו גם כן.

"גם קטלינה צריכה להיות כאן." לקחתי את הטלפון שלי ושלחתי הודעה לאחותי.

חיכינו. כעבור שתי דקות נכנסה קטלינה והתיישבה לצד ברן בלי לומר מילה.

"כפי שאת יודעת, מיז ביילור, את צריכה להגיש דגימה גנטית של כל מי שנרשם איתך," אמר פולרטון. "הניתוח

הגנטי שמבצע משרד הרשומות בסיסי מאוד. הם מוודאים רק שאת וכל מי שנבחן איתך להקמת בית ביילור אכן קרובי משפחה ושהקשר המשפחתי ביניכם תואם את הקשר שבו נרשמתם. במילים אחרות, הם יבדקו שאת וקטלינה אחיות ושברנרד בן הדוד שלכן."

"הם טועים לפעמים?" שאלה קטלינה.

"משרד רשומות הבתים יסודי מאוד," אמר פולרטון. "אבל תמיד קיימת אפשרות של טעות אנוש. לכן גוף שלישי בלתי תלוי יוודא גם הוא את התוצאות, בדרך כלל אחד הארכיונים הגנטיים, וכאן אני נכנס לתמונה. אני מייצג את הגוויל, הארכיון הגנטי הגדול ביותר בצפון אמריקה. היום באתי לקחת את הדגימות הגנטיות עבור משרד הרשומות; אני ארצה לנצל את ההזדמנות גם כדי להציג בפניכם את השירותים שאנחנו מעניקים. הבדיקה שאנחנו מספקים נחשבת מקיפה יותר. אנחנו יוצרים פרופיל גנטי מקיף, מעין תצלום של המשפחה שלכם. אנחנו בודקים את כל הנטיות למחלות תורשתיות. על פי בקשה, אנחנו יכולים לאתר את שורשי השושלת שלכם. אנחנו יכולים גם להציע בני זוג פוטנציאליים שיעניקו את הסבירות הגבוהה ביותר לצאצאים שיניבו את כישורי הקסם שתציינו."

רוח הרפאים של רוגן קמה ועלתה במחשבותי. את ואני לא מתאימים... תהיתי עד כמה באמת אכפת לו מזה. אולי יותר משהודה. בריאן שרווד בקושי הצליח להתמודד עם העובדה שהבן שלו אינו עליון.

"אבל זה לא מובטח?" שאלתי. "ההתאמה הגנטית הזאת

לא תמיד מפיקה את... הילד הרצוי?"

"הקסם הוא תופעה שעדיין לא פוענחה כראוי," אמר פולרטון. "התחזיות שלנו מגדילות מאוד את הסיכוי לילד

בענף מסוים. מבחינה מתמטית יש לנו שמונים ושבעה אחוזי הצלחה בחיזוי ענף הקסם שהילד ישתייך אליו – אם יהיה קוסם יסודות, קוסם מנטלי או יעסוק בקסמי הנסתר. כל זה נכון באופן כללי. הסיכוי בפועל תלוי בזיווג המסוים.

“איך זה עובד?” שאלה קטלינה.

“אם תבחרו להשתמש בשירותינו, אני אטול דגימות דם מכולכם. אני אקח אותן למעבדה שלנו ושם ינתחו את הדנ”א שלכם. תוצאות הניתוח נשמרות חתומות. אפילו צו בית משפט לא יכול להכריח אותנו לחשוף אותן. תהיה לכם שליטה מלאה במידע שנספק. אם בית אחר ירצה לשקול מישוהו מכם כשידוך אפשרי, הם יוכלו לבקש את תמצית הפרופיל שלכם. אנחנו נודיע לכם, ותוכלו לקבל את הבקשה או לדחות אותה. אנחנו לא נמסור דבר ללא אישורכם. אם תינתן הסכמה והתוצאה תעניין את הבית האחר, הם יוכלו לבקש את הפרופיל המלא. ושוב, בידיכם ההחלטה אם להסכים.”

פולרטון עצר רגע ורכן קדימה. עיניו הכחולות היו ממוקדות וצלולות. “אנחנו מגינים על המידע הגנטי שלכם. אם נזהה ניסיון כלשהו של סוכנות חסרת מצפון לאסוף, לנתח או למכור את הדגימות הגנטיות שלכם או את תוצאות הניתוח, נפעל בתקיפות.”

“אתם תתבעו אותם?” שאלה קטלינה.

“אנחנו נהרוג אותם,” אמר פולרטון.

אחותי העיפה בי מבט.

“זה מקובל מאוד,” אמר קורניליוס בשקט. “כל אחת

מהסוכנויות הרשומות הגדולות תעשה את זה.”

“הפרטיות שלכם נמצאת מבחינתנו במקום הראשון,” אמר

פולרטון. “אנחנו מתייחסים ברצינות רבה מאוד לכל ניסיון

של גניבת דנ"א. על פי חוק אני מחויב לספק לכם רשימה של הסוכנויות המתחרות." הוא פתח תיקייה שנחה מולו והעביר לי את רשימת החברות.

"אני בהחלט מקווה שתשקלו להיעזר בשירותינו. כפי שציינתי, אנחנו הארכיון הגדול ביותר בצפון אמריקה. בדקנו יותר משישים אחוזים מכל הבתים בארצות הברית, כולל בית רוגן."

מעניין שדווקא את זה הוא בחר להזכיר. "אם יש לכם עניין בשושלת מסוימת נוכל לעבד את הבקשה בזריזות גדולה יותר. אם הפרופיל של אותו בית לא יימצא בידינו אנחנו נעבוד בשיתוף פעולה עם הסוכנות שבדקה אותו, דבר שעשוי להוסיף כמה ימים לעיבוד הבקשה. אנחנו נדאג לבית שלך, מיז ביילור. אנחנו מתגאים בדיסקרטיות שלנו." "מה יקרה אם בית אחר ירצה גישה לרישומים למטרות שאינן שידוך?" שאלתי.

"אנחנו נעביר אליכם את הבקשה לשם אישור."

"ואם זה בית חזק במיוחד?" שאלתי.

"אין לכך שום חשיבות," אמר פולרטון. "כל הבתים זוכים באותם שירותים, לכולם יש חוזים זהים וכולם משלמים את אותם תשלומים. לא משנה אם מדובר בבית פגוע עם עליון אחד בלבד או בבית משגשג עם עשרה עליונים, בעינינו כולם שווים."

"מה העלות של כל זה?" שאלתי.

"חמישים אלף דולר דמי הקמה על השנה הראשונה, ועשרים אלף כל שנה לאחר מכן. אחרי השנה הראשונה, כל פרופיל גנטי נוסף יעלה גם הוא עשרים אלף דולר." "חמישים אלף דולר?" קטלינה השמיעה קול חנוק.

פולרטון שתק.

חמישים אלף דולר. לא זכרתי שאי־פעם כתבתי צ'ק על סכום כזה. מדובר בשישית מהתקציב התפעולי השנתי שלנו פלוס החיסכון שלנו לשעת צורך. העפתי מבט בקורניליוס. "את משלמת קצת יותר על האבטחה ועל הנוחות שבארכיון גדול," אמר קורניליוס. "אבל אלה פחות או יותר הסכומים שגם הארכיונים האחרים גובים."

"ברן?"

"אני מצביע שנעשה את זה וזהו," הוא אמר.

"קטלינה?"

"אם אנחנו צריכים לעשות את זה, אז בסדר."

קמתי, הלכתי למשרד שלי והבאתי את פנקס הצ'קים של החברה.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

לרכישת מארז "המורשת הנסתרת" לחצי כאן